

להתלהב

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק יושר דברי אמת

יום	סימן
ראשון	מו [ב]
שני	מז עד ד"ה ואף לפי
שלישי	מז מד"ה ואף לפי
רביעי	מזח
חמישי	מזט

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

חג הסוכות תשפ"ד / גליון רע"ז - מוגדל

0722 531 385

646 518 1014

השבוע בקו

ספחת החג בינה של תורה
במשך ימי חוה"מ יעלו בע"ה

שיעורים מוכתרים

מפי המספיעים החשובים שליט"א
בהיכל המרכזי שלוחה 9

דיבורי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה

השמים בחרכי הסכך

יש הבדל תהומי בין סכך לתקרה. הסכך מלכתחילה לא נוצר כדי לכסות, אלא דווקא כדי לגלות

החבורה לפני ראש השנה גרמה לו התערורות גדולה. לבו נפתח, והוא החליט שבראש השנה הזה הוא יתרכז לגמרי במלכות השי"ת, לרצות את הקב"ה למלך ולהשתעבד אליו בכל רמ"ח שס"ה, להכריז מי "המלך" על נפשו ורוחו ונשמתו. בפועל, זה היה ראש השנה האיום ביותר שידע בחייו. שאלות ותהיות באמונה פקדו אותו כאילו היה בעל תשובה טרי, ובמבול שוטף. הוא ניסה לרחות את המחשבות, להתעלם מהן, להשתחרר מהן. שום דבר לא עזר.

הוא חזר אל החבורה בעשרת ימי תשובה שבור לגמרי. הוא סיפר לחבריו את כל שאלותיו, שלא היו אלא דברים פשוטים שכל הראשונים והקדמונים כבר התעסקו בהן. יותר משתן היו שאלות, הן היוו אפשרות נאותה לראש החבורה להבהיר לו את יסודות האמונה בצורה רחבה. התברר שהרבה מיסודות האמונה העמוקים היו חרשים עבורו, והשאלות פשוט יצרו לו הזדמנות ראשונה להיכנס להיכלות האמונה.

לא עברה שעה ואור גדול סטף את פניו. האושר הקרין ממנו. הבהירות שהוא קיבל עתה באמונה, לא היתה לו מעולם, על כה מתיקות האינסופית הכרוכה בכך. פתאום היתה מציאות השי"ת כל כך ברורה ומוחשית אצלו, שהוא הרים כוסית לחיים, והוא הריע בצהלה "לחיים, לחיים לכבוד השאלות וההסתרות. איך הייתי מגיע לאור הזה בלעדך...".

הסתר - לצורך גילוי

הזרע קודש' מבאר רמז פשוט עד מאוד במהותה של הסוכה: "כוננת הסוכה שלא יהיה מסך מבדיל בינינו לבין אבינו שבשמים, ולכן אנו יושבין תחת הסכך שאינו מסך מבדיל כתקרת הבית, ואויר השמים נראה בתוכו, ועינינו נשואות להשמים. ואף שהסכך גם כן נראה קצת כמסך מבדיל, אבל באמת אינו רק ממוצע בין השמים לנו, שנוכל לקבל האור, על דרך 'פן יהרסו אל ה' לראות; שאין לאדם לכנס לפניו ממדרגתו ממה שיוכל לקבל. ולעתיד לא נהיה צריכים לקבל על ידי ממוצע, רק כמו שאמרנו חז"ל שיוציא יתברך שמו חמה מנתיקתה".

הזרע קודש' מגלה כאן גודל קדושת הסוכה, שבאה להסיר את המסכים המבדילים בינינו לבין אבינו שבשמים, ולגלות לנו אלקותו יתברך, אבל אפשר גם להתמקד בנקודה נפלאה היוצאת מדבריו הקדושים ונוגעת מאוד בכל מציאות החיים.

הזרע קודש' מתקשה: אם המטרה של סוכות זה להסיר את המסכים המבדילים ולגלות לנו את אלקותו יתברך, למה מסכים את הסוכה בכלל? היה עדיף להעמיד את הסוכה תחת כיפת השמים! ששום דבר לא יחצוץ בינינו ובין האור.

מתרץ הרה"ק מראפשיץ, שיש הבדל תהומי בין סכך לתקרה. זה לא רק שהתקרה חוסמת לגמרי את ראיית השמים והסכך משאיר חריכים, אלא הסכך מלכתחילה לא נוצר לכסות, אלא דווקא כדי לגלות את השמים. כל טעם הסכך הוא פשוט משום

אי אפשר לאנשים קטנים כמותנו לקבל את האור כמות שהוא, אנחנו חייבים ממוצע כלשהו. אבל מטרתו של הסכך אינו להסתיר, אלא אדרבה לגלות.

וזהו גילוי נפלא לכל מעברי החיים. יהודי עובר בחייו מה שעובר, ולפעמים הוא ח"ו טועה שההסתרות הן 'תקרה', הן הסתרות. האמת היא ההיפך הגמור. לא רק שההסתרות אינן 'תקרה', אלא הן 'סכך', הן נועדו לגלות ולהאיר! האור מדי גבוה מכדי שתוכל להשיג אותו בבהירותו, אז חייבים איזשהו 'סכך' שיסתיר קצת, אבל רק בזכות ההסתר - אתה יכול לקבל את האור המבקיע מבין העלים.

ממש כמו בסיפור שהתחלנו בו (מעשה שהיה והוזה בכל יום), יהודי יכול לראות איך כל ההסתרות שעברו עליו במהלך השנים, היוו אמצעי ודרך להשגת אור. לפעמים בדרך נוחה יותר ולפעמים בדרך נוחה פחות, אבל בסופו של דבר, אם לא נותרנו תחת התקרה, אלא חיפשנו בתוך הסכך את חרכי האור, התברר שדווקא על ידי הסכך הגענו לדברים נפלאים, והכל היה כדאי בשביל הטוב והאור שזכינו לו.

ומדגיש הרה"ק מראפשיץ שכל זה הוא רק עתה בגלות. לעתיד לבוא יוציא הקב"ה חמה מנתיקה, ולא נצטרך לשום הסתרות. אז נהיה ראוים לקבל אור אין סוף ברוך הוא לא על ידי ממוצע ולא על ידי הסתרות.

סכך כל השנה

עלינו לקחת מסוכות את אור הסכך לכל החיים. לדעת שאף הסתרה אינה תקרה, אף הסתרה לא נועדה להסתיר. להיפך, ההסתרות נועדו לגלות, להיטיב, לגלות את אור השי"ת. יש לנו תקופת קושי ומחסור? סוף כל סוף יתברך שגודל הבטחון בהשי"ת שרכשנו בעת המחסור, עולה בטובתו אלף אלפי פעמים על תקופות השובע. התמודדות עם חינוך הילדים, יכולה לגרום לחינוך הרבה יותר טוב. מצוקה נפשית הינה קרקע שמתאימה במדויק לבניית קשר עם השי"ת. וכן הלאה והלאה. פעמים אין ספור אנחנו נקלעים למצוקה או חוסר אונים, ואז מכירים באפסיותנו וברחמי השי"ת האינסופיים, דווקא מתוך כך צומח הקשר עם השי"ת, מלבד הישועה עצמה שהשי"ת שבוודאי משפיע, כאשר הקשר האלקי ממלא ועושה לנו טוב הרבה יותר מכל דבר אחר.

כשמאמצים את ההסתכלות הזאת, לראות בכל הסתרה אמצעי של אור, העולם מפסיק להיות חשוך כל כך. נכון, ישנן חשכויות, אבל אתה יודע שהן לא מאיימות כלל, אדרבה, הן מחייכות אליך. הן באות לקרב ולא לרחק, להאיר ולא להחשיך. זה נראה חושך, אבל המטרה היא אור. וכמובן שכל זה הוא רק בגלות. בגאולה השלימה כבר לא נצטרך כלל לחושך גם כאמצעי. אז נזכה לסוכת אורו של ליתן, אותה סוכה שבה הסכך כבר לא יהיה מסך המבדיל, כי עין בעין נראה בגילוי כבוד ה' והיה ה' אחד ושמו אחד.

אורח

קדושת הסוכה

מהי הקדושה הנוראה הנראית בחושך? || נכנסין לזרוע אצל השי"ת

א חסיד'י שער כחור | ב

זמן

שמחתינו

מהי השמחה הגדולה בחג הסוכות? || ישרות הלב מביאה לדיי שמחה

להתבונן | ד

ענני כבוד

מהי הנוגת ענני הכבוד הנוגעת בכל דור ודור? || הרחבה במצוות הסוכה

להתבונן | ה

ארבע מינים

מהי תמצית פנימיות ארבעת המינים? || ומהו ענין הנוגעים?

בקצה | ה

אמונה בבית

כיצד אוכל לדבר אמונה בטבעיות בבית? || הופיכת את הבית לצילא דמהימנותא

אנה אבקשך | ו

עם המצוה

מהי המבט של השי"ת על הנחת תפילין שלי? || נקודה יסודית בחיי היהודי

שידת מרעים | ח

דיבורי חסידות | א | רוח אפנו | ג | דאס חסידישע לעבן | יב

במרוץ חודש תשרי

זכות גליונות 'היחידתי' + מאות השיעורים בקו 'קול דודי' + אלפי קונטרסים החסידות לחודש תשרי

מוקדש על ידי יודינו הנכבד העומר תמיד ליימנו

אהרן גוטליב

הרה"ר' מהשובני פטרוני מפעלות החסידות

זכות מרוץ הבעש"ט ותלמידיו חק' ז"ע תעמוד לו זכות בכל השפעות היגיון, לשמוח לפני ה' בכל הטוב, מתוך היותו הרה"ר הנפיש, ויזכה לראות רוב נתי דקדושה מכל יצאי הליציו, ויראה הנצלה וברכה בכל מעשי דיו

לדור אצל השי"ת

מהי הקדושה הפשוטה והנראית בחוש, בדפנות הסוכה? ומה העראיות של הסוכה? ולמה גם ה'באלאגאן' הוא חלק מהענין?

ביתו עם שולחן מלא בספרים על מנת לקבוע שם מקום לימודו, הרי כל הרואה אותו יתמה עליו וישאל אותו מה יעשה אם פתאום יתפוס אותו גשם ומטר וירטיבו את ספריו וחפציו... ובעצם במצות הסוכה ציוה אותנו הקב"ה לעשות ממש כך! להוציא את כל חפצי הבית, ולקבוע מקום דירה במקום עראי, ובזמן העלול לגשמים וקור, ובצורה הזאת לחיות את התנהלות חיינו במשך שבעה ימים. זו היא מהות מצוות הסוכה.

אברהם יצחק: ומה באמת ההסבר בזה? בדרך כלל אומרים שזה כמו איזה עניין של גלות, כך אומרים ב'יהי רצון'...

משפיע: זה נכון, זה מובא אמנם בספרים. אבל אני רוצה לומר לך הבנה אחרת לגמרי בזה. אני רוצה שתקלוט שזה הפעם היחידה שאנו מתגוררים בבית שנבנה רק על פי הוראות הבורא יתברך לבדו! דירה שהבורא יתברך אמר איזה סוג של גג יהיה לה, ואיזה סוג וצורה של דפנות, מידות גובהה ורוחבה, ומה להכניס בה ומה לא להכניס, וכל פרט ופרט שבה בנוי ומכוון לפי הוראות הקב"ה.

אתה תופס שזה חידוש? אתה תופס שבדרך כלל אנו לא חיים ככה? הרי בבית הרגיל שלנו אנו בונים אותה לפי בחירתנו, באיזה צורה ובאיזה אופן, כל אחד יכול לבנות כפי העולה על דעתו, ולכן אמנם מתכננים אותה שתהיה לפי הנוחות והצרכים שלנו, עושים חדר לשינה וחדר לאכילה, כל אחד לפי דעתו ורצונו. אנו מניחים כמובן מזוזה בפתחים לזכור שהכל שייך בעצם להקב"ה, אבל מזה עצמו אתה רואה כמה מצד עצם המציאות של הבית זה ממש לא נראה שזה שייך להשי"ת, אשר לכן אנו צריכים לעשות איזה תזכורת והיכר לאפוקי מכך, ולזכור כי באמת הכל שייך לבורא יתברך... אך לעומת זה, סוכה היא דבר אחר לגמרי! כמה סוגיות ופרטי הלכות יש על מהשי"ת בעצמו על כל פרט ופרט איך זה צריך להיות!, כל מציאות הסוכה היא בית שהקב"ה מורה לנו איך לבנות, זאת אומרת, שאנו בעצם מתגוררים בשבעה ימים אלו בביתו של הקב"ה.

מצליח בשום אופן להתחבר עם מה שלמדנו...

אברהם יצחק: או אה, ממש כך. אני נזכר עכשיו שכאשר למדתי לפני סוכות את ספרי החסידות ממש הרגשתי שאנו עומדים לפרוח לאיזה סוכה עליונה, שאם נזכה אולי נראה גם את האושפיזין באיזה בחינה... וכאשר הגיע סוכות מצאתי את עצמי איש פשוט במקום גשמי בחצר ביתנו... לא את זה דמיינתי... בפרט כאשר בדיוק שני אחי הקטנים היו עסוקים כל העבודה במריבה על המקום ועל המיטה...

משפיע: ממש ככה. ולכן לדעתי העצה היא לא דווקא להוסיף עוד ועוד ידיעות מופשטות על הסוכה, אלא לקלוט את המהות הפשוטה: **מה היא באמת עצם המציאות של מצוות הסוכה?** לחשוב על הסוכה הגשמית הזאת שאנו נמצאים בה, ולקלוט כי זה הוא אכן הסוכה שנאמרה בתורה, "דאס האט דער פסוק געמיינט!" על הסוכה הזאת ממש נאמרו כל הסודות והענינים!

כלומר, אל תצייר לך בעת הלימוד איזה סוכה רוחנית ואחר כך תהיה מופתע שאינך רואה שום דבר רוחני

אנו מציירים לעצמנו איזה מין סוכה רוחנית טהורה וקדושה, סוכה שכולה שמות ואורות עליונות, וכאשר מגיע 'למעשה' אין אנו רואים כלל את כל ה'אורות' והקדושות, לנגד עיננו אנו רואים רק את הבלגן

כאן, אלא תצייר לנגד עיניך את אותה סוכה שאנו עומדים לשבת בה, אשר על הסוכה הזאת תהיה כל הכוונה שלנו בלימוד ספרי החסידות, לקלוט כמה סודות וענינים רוחניים טמונים באותה סוכה.

אברהם יצחק: מה כוונת המשפיע לומר?

הדפנות הפשוטות - בית שבנוי ע"פ ההוראות המפורטות של ה'!

משפיע: כוונתי היא, כי ראשית כל צריכים לקלוט מה היא פשטות הצורה של מצוות הסוכה. הבה ננסה להבין: מה היא בעצם מהות מצוות סוכה? והרי כל אחד יודע שמהות המצוה היא לצאת מדירת קבע ולשבת בדירת עראי. וה'עראי' הזה מתבטא מכמה צדדים, הן בזה שזה לא בנוי לצורה רגילה של מגורים, וכמו כן זה גם לא הזמן הכי מתאים מצד מזג האוויר להוציא את כל חפצי הבית למקום שיכול לרדת גשם עליהם; כמו שאם תראה אדם באמצע יום החורף יוצא לחצר

אברהם יצחק: א גוט יאר!. קודם כל רציתי לברך את המשפיע בברכת א גוט קויטל, און האבן געפויילט אלעס גוטס.

משפיע: אמן, וכן למר. ה' יעזור שכל התפלות יתקבלו לרחמים ולרצון.

אברהם יצחק: אני חושב אם זה בכלל שייך במציאות לבקש עכשיו כמה מילים של הכנה לימי הסוכות הבעל"ט, בימים טרודים כאלו?

משפיע: כמובן שאני טרוד מאוד, ומן הסתם גם אתה טרוד. כבר גמרת לבנות את הסוכה?

אברהם יצחק: אני עדיין באמצע. אבל יכולים להתגנב קצת באמצע לשמוע קצת עניני חסידות, ובפרט שזה ממש נצרך לעבודת בניית הסוכה, צריכים הרי לדעת מה לחשוב... אני הרי רוצה לשמוע הסתכלות פנימית יותר על מהות מצוות הסוכה, שיהיה לי יותר קשר אל האורות הנפלאות הנשפעים בימים האלו. אני רק מקוה שזה שייך עכשיו...

משפיע: אני מבין שאתה רוצה לשמוע על עצם מצוות הסוכה.

אברהם יצחק: נכון. ואני יגיד ברור יותר למה דייקא על עצם מצוות הסוכה, כי אני זוכר מהשנה שעברה שלא הצלחתי בכלל להרגיש את האורות של הסוכה! לא הצלחתי להתחבר אל הקדושה ולהרגיש את האור הקדוש שיש בה.

משפיע: האם הכנת את העצמך לפני החג בלימוד ספרי חסידות על המצוה הזאת?

אברהם יצחק: כן בוודאי. ודווקא משום כך זה כאב לי שלא הצלחתי לחיות ולהרגיש את האור. כי למעשה למדתי אז את המאמר של ה'בני יששכר' על סוכות, מאמר צילא דמהימנותא, וגם למדתי איזה ספר של ליקוט מספרי החסידות על עניני סוכות, ראיתי שם הרבה דברים וענינים נפלאים, אבל כשזה הגיע למעשה... כלום! גארנישט! לא הרגשתי כלום.

משפיע: מעניין. בדרך כלל כשלומים בהתעוררות על עניני המצוות ממילא כשמגיע למעשה מרגישים משהו...

אברהם יצחק: אני חושב שזה סתם איזה בעיה טכנית. קשה מאוד בסוכה למצוא ישוב הדעת. כל המשפחה על הראש. כל הבית נדחס בחדר אחד קטן... הבלגן חוגג מכל הצדדים, ועכשיו לך תחשוב דברים גבוהים...

משפיע: אז מה נראה שאם תשמע עוד קצת ענינים על סוכה זה יעזור? זה יהיה הישועה שלך לשמוע עוד ועוד?

אברהם יצחק: אני לא יודע. אדרבא. אני רוצה לשמוע אם יש למשפיע איזה עצה איך אפשר בתוך המצב של הבלגן הזה לקלוט ולהרגיש את קדושת הסוכה.

משפיע: או אה, עכשיו הבנתי מה שאתה רוצה. אבל לפני שאני ינסה לעזור לך, הייתי רוצה תחילה שתבין מה באמת הקושי כאן. לדעתי, הקושי בכל העניין של הרגשת אור הסוכה הוא, כי בשעה שאנו לומדים על הסוכה ועל הקדושה שבה ועל כל האורות הנשפעים בה, אנו מציירים לעצמנו איזה מין סוכה רוחנית טהורה וקדושה, סוכה שכולה שמות ואורות עליונות, ואזי כאשר מגיע 'למעשה' אין אנו רואים כלל את כל ה'אורות' והקדושות, ורואים לנגד עיננו רק את הבלגן, או את חוסר הנוחות בכל מיני אופנים, וזה לא

'עראי' = אני מסור לה'

אברהם יצחק: ומה כל זה קשור לעראי? למה זה נקרא דירת עראי?

משפיע: פשוט מאוד. תתבונן מה ההגדרה של עראי? למה אתה לא יכול להגיד על הסוכה שזה דירת הקבע שלך? כי אתה לעולם לא היית בונה כזו דירה לעצמך. כי אי אפשר לגור בדירה הזאת באופן קבוע. אפילו אם הדפנות יהיו חזקות וקבועות, אבל הרי מצד הגג שלה אי אפשר לגור בה באופן קבוע. דהיינו שזה סוג של בית שלא נבנה לפי השכל והצרכים שלנו, זה פירושו של עראי, וזה מהות הסוכה שאנו נכנסים לגור בבית שנבנה לפי רצונו של הקב"ה ולא לפי הרצון והנוחיות שלנו.

אברהם יצחק: ומה הכוונה של כל זה? מה זה אומר לנו זה שאנו צריכים לדור שבעה ימים בביתו של הקב"ה?

משפיע: על נקודה זו יכול אתה ללמוד בכל הספרים הקדושים, ושם תראה כמה מיני אורות נפלאות מאירות על הנשמה דייקא מכח מצוה זו, וכמה

ענין מצוות סוכה וארבעת המינים לקבוע בנפשנו לשעבד כל מהותנו ליחוד ה'

מציינו בתורה בטעם מצוות סוכה "למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים" (ויקרא כג, מג). שהוא זכר לענין כבוד שהקיפנו השי"ת ביציאת מצרים, (אף שבגמרא סוכה יא: איכא ב' דעות, אבל בטושו"ע פסקין הטעם שהוא זכר לענין כבוד). ויש לבאר אמאי עשו יו"ט זכר דוקא לנס הזה, ולא לשאר ניסים של מן ובאר.

גם יש לבאר מה ענינה שקבעו התורה דוקא עכשיו בחודש תשרי אחר ראש השנה ויום הכיפורים, ולא אחר חג הפסח זמן יציאת מצרים.

ענין הענין כבוד הוא, הדנה ביציאת מצרים הוציאנו השי"ת מכל הטבעיים וגבולים הגשמיים, כדי להשרות שכינתו בתוכנו, במעמד הר סיני שנתגלה "אנכי ה' אלקיך", כמו שכתוב (שמות ג, יב) בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה.

אבל כדי שלא נשתמש ח"ו עם השחרור ממצרים להשקיע חיינו בעולם הזה, לזה נתן לנו השי"ת את הענין הכבוד כדי שנחסה בצל כנפיו ית', שיהא כל חיותינו ועניינינו משועבדים ליחודו ית', ובוה נשלם תכלית המכוון של יציאת מצרים, שיתגלה אלינו כי אנכי ה' אלקיך, ויתקיים התכלית המכוון של הבריאה, שנתאוהו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים (תנחומא נשא ד).

ולכך קבעה התורה לעשות זכר דוקא לענין כבוד, כי זה מביא לנו השלימות והתכלית, לחסות בצלו, להיות משועבדים לו ית'.

ובזה יבאר הענין שקבעה התורה את חג הסוכות זכר לענין כבוד אחרי ראש השנה ויום כיפור, כמבואר באלשיך הק' להיות ותכלית הבריאה הוא שנהיה מאוחדים עמו ית', שנתאוהו הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, ולזה היה יציאת מצרים ומתן תורה, אבל לא נתקיימה בנו מפני חטא העגל רח"ל, ונשתברו הלוחות, עד שעשינו תשובה, וביום כיפור נתרצה הקב"ה וקיבלנו הלוחות שניות, וציווה השי"ת להקים המשכן, ואז שוב נתקיים כל תכלית הבריאה שהשכינה שורה בתוכינו, או אז מגיע השמחה הגדולה של ענין הכבוד, שהוא השמחה על השראת השכינה, שהוא תכלית המכוון.

כמו כן בכל שנה ושנה, אחרי שרח"ל נתלכלכו בעונות, ובבוא ימי הדין שבים בתשובה ונתכפר עוונותינו, מיד מצוה לנו השי"ת להיכנס בסוכה - צילא דמהימנותא, זכר לענין כבוד כדי להיות מיוחד להשי"ת, וזהו השמחה הגדולה שאנו זוכים להשראת השכינה שהיא תכלית הבריאה, עכ"ד.

וביתר ביאור יובן הענין, כי ענין מצות הסוכה הוא להמשיך את הדעת, כלשון הכתוב "למען ידעו דורותיכם", כי אחרי ששבנו להשי"ת בר"ה ויוה"כ, עכשיו הוא העבודה למעשה לשעבד כל עניינינו ומדותינו להשי"ת, דע את אלוקי אביך ועבדהו וגו' (דברי הימים א, כח, ט), להאיר בליבנו אור השי"ת יחודו ואחדותו, עד שיתחבר כל מהותינו לזה ונשתעבד לגמרי להשי"ת.

לזה נתן לנו השי"ת מצוות סוכה שאנחנו נכנסים תחת צילו ית', ושם אוכלים ושותים וישנים וכל צרכינו, כדי להאיר בנפשינו דעת דקדושה, להראות בנפשינו שאנחנו משועבדים כל חיינו ממש להשי"ת.

כי בכל השנה אין ניכר במעשינו מהו הקבע אצלינו ומהו הארעי, שאנחנו עוסקים בין ברוחניות ובין בגשמיות, אבל בסוכות אנו מגלים שאנחנו נכנסים ועושין הכל תחת כנפי השכינה, כי אנחנו רוצים לחיות כל עניינינו ביחוד השי"ת, כמו שאומרים בכל יום אחרי ה' אחד' בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך' בכל מידה ומידה וכו'.

זהו גם הענין של נטילת ארבעה מינים והנענועים, כמבואר בספה"ק אור המאיר (סוכות ד"ה ולקחתם לכם) שאחר שקיבלנו עלינו עול מלכות שמים בר"ה ושבנו בתשובה ביוה"כ, ממשיכים הדעת על ידי נענוע הלולב לכל הרוחות, להראות שבכל מקום שאננו פונים יהא להשי"ת, עכ"ד.

וכמבואר בספה"ק (בני יששכר וסדר היום) כי ארבעת המינים אלו אינם גדלים תחת שליטת שום שר, אלא בהשגחתו ית"ש לבד, וכן רומזים על הלב והשררה ועינים והפה, כמבואר במדרש (ויקרא רבה ל, ד), וכל זה להאיר בקרבינו שנהיה מיוחדים כך להשי"ת, ולא לחיות חיים טבעיים וגשמיים, וכל האברים שלנו יהיו מיוחדים להשי"ת, שהכל שלו והוא הכל.

עתה יובן דברי במדרש (ויקרא רבה ל, ב) שאחר יום הדין אין אנו יודעים מי נצח, ובלקחת ד' מינים אלו שהן כשרביטו של מלך אנו יודעים שדיין נצח. ולפי המתבאר יובן, כי הניצחון הוא בזה שאנחנו משלימים הקבלת עומ"ש של הימים הנוראים, ומייחדים אנחנו את מעשינו להשי"ת, כי בזה מטלקים כל קטרוגם של המקטרגים על דביקותינו בהשי"ת.

נמצא שכל מצוות החג מביא לנו הניצחון הזאת, וכן מובא במדרש (ויקרא רבה ל, ב) על הפסוק תודיענו שובע שמחות וגו' נעיונות בימינך נצח (תהלים טו, יא), אל תקרי שובע אלא שבע, היינו שבע מצוות החג שבהם אנו מנצחים.

מקור: שבת חוה"מ סוכות תשע"ה

מבטא לנו יי?ן?

קדושות נמשכות עלינו מכח הדירה בביתו של הקב"ה.
אברהם יצחק: אולי ינקוט המשפיע איזה דוגמא ומשל של איזה נקודה?

משפיע: זה אומר לנו שהקב"ה רוצה שלמשך כמה ימים בשנה נצא לגמרי מצורת החיים שלנו ונכנס לחיות לגמרי בביתו של הקב"ה, וזה יאיר בנו את ההכרה והבהירות שאנו וכל החפצים שלנו וכל צורת החיים שלנו הכל שייך לגמרי להקב"ה, והכל צריך להיות מותאם ושייך לפי רצונו ותכליתו של הקב"ה בעולמו. ולכן על אף שהקב"ה הכניס אותנו באופן רגיל, בעולם כזה הדרוש מאתנו להיות עסוקים בנוחות והצרכים שלנו, אבל במשך שבעה ימים בשנה רוצה הקב"ה מאתנו שנצא לגמרי מצורת החיים שלנו ונחיה בעולמו של הקב"ה.

וזה בא דייקא אחר עבור הימים הנוראים שבהם מסרנו וגילינו את הרצון שלנו להקב"ה, והמלכנו את הקב"ה על כל המציאות שלנו, עתה הוא הזמן ללמד אותנו איך לייסד ולבסס את כל המציאות הגשמית שלנו גם כן לפי רצונו של הקב"ה, ודייקא עתה כאשר הנפש שלנו טהורה ומתחילים לבנות את היסוד והשרש של השנה, אנו זוכים לחיות במשך שבעה ימים לגמרי לא בבית שלנו אלא בביתו של הקב"ה, שזה נתן לנו כח ויכולת להמשיך להאיר את הקדושה הזאת למשך כל השנה.

אברהם יצחק: גיוואלדיג.

משפיע: נקטתי דוגמא אחת של התבוננות פנימית במצות הסוכה ובחלק העראי, ויש עוד הרבה נקודות להעמיק ולהרחיב בזה, אבל העיקר הוא שתזכור את היסוד שאמרתי לך שאתה צריך לתפוס שכל הספרים מדברים על הסוכה הזאת ממש! הסוכה הנמצאת בביתך! הסוכה שאתה עומד לשבת בה! כאשר אתה מבין שמדברים על הסוכה הזאת, תבין כמה טעמים וסודות הם מגלים לך על הסוכה שלך! וממילא תהיה מוכן לחיות ולחוות את כל מה שלמדת בספה"ק בסוכה הזו עצמה שתשב בה.

אברהם יצחק: אז המשפיע אומר שכל הבלגן זה בעצם חלק מעראי...

משפיע: כן. זה אחד מצורות העראי שיש בסוכה. כי הרי זה פשוט שלא אצל כל אחד מתבטא העראי באותה צורה. כי הרי יש כאלו שיש להם סוכה רחבה ונוחה, ולא אצל כל אחד יש בלגן בסוכה, אבל הרעיון שיש בכל סוכה וסוכה היא שהיא עראי! אי אפשר לעשות סוכה באופן של קבע ממש. וזה מבטא לנו את המשמעות של המצוה הזאת שאנו יוצאים מהבית שלנו ומתגוררים בביתו של הקב"ה. וממילא כל סוג ביטוי של העראי המזדמן לנו נותן לנו להרגיש את המשמעות הפנימית של הסוכה, ולא רק שזה לא מפריע לאורות ול'מוחין' אלא זה חלק מההכרה הפנימית שאנו נמצאים עתה לא בצורת החיים שלנו אלא במציאות רוחנית השייכת לגמרי להקב"ה. צילא דמהימנותא!

אברהם יצחק: בקיצור, מה שרק לא יהיה זה חלק מהעניין...

משפיע: כן כן. ולמשל העניין הזה עצמו מתבטא במה שדיברו הרבה בספה"ק על זה שהסוכה היא 'אור מקיף', וההסבר במהות 'אור מקיף' הוא שזה עוטף אותנו לגמרי, כלומר שזה תופס לא רק את החלקים הרוחניים והגבוהים שלנו אלא גם את כל הפרטים הקטנים וגם את כל החלקים הגשמיים שלנו, על כולם מקיף ומאיר אורו של הקב"ה. וממילא כל מה שרק לא יהיה, כל מצב וכל מקרה, אנו תופסים שאנו בידינו של הקב"ה. וזה ממש מהותה של מצוות הסוכה שמלמדת אותנו בתחילת השנה שנוכל לחיות כך במשך כל השנה, לקלוט שאנו מסורים לגמרי בידינו של הקב"ה, וכל העובר עלינו וכל מקרה וכל פרט הוא לגמרי מאתו יתברך.

דשיניה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

בסוכות אנו זוכים לתשובה מתוך שמחה, מה שלא נפעל על ידי הידאה כימים נוראים, משל לילד שלפעמים אי אפשר לחנכו בדרך ידאה, אלא מתוך פיוס וקידוב

רביה"ק ז"ע (רבה אמונתך, סוכות ז)

לישרי לב, שמחה

מה היא השמחה הגדולה של סוכות? למה העדר השמחה בא מעקמימות שבלב, ומאיך ישרות הלב מביאה שמחה? ולמה השמחה מביאה לשאוב רוח הקודש?

הם שגרמו לנו כל השנה להרגיש כישות נפרדת, ולהתרחק ע"י כך משמחה, אך עתה כאשר ירחף את צואת בנות ציון ביום כיפור ונטהרנו מכל החטאים, חוזר להאיר בנו הקשר העמוק שקיים בינינו לאבינו שבשמים, ופתאום אנו מגלים את הרצון האמיתי והפנימי שלנו - כי באמת אין לנו ציפייה ורצון אחר, מלבד אל קירבתו של אבינו האוהבה שבשמים, ואנו מגלים את היעד הפנימי לאיפה שהנשמה חתרה במהלך כל השנה, ומוציאים עצמנו ביעד שאנו קרובים לה: בקירבה הגדולה ביותר ששייך, בצל כנפיו ית"ש, וממילא זה ממלא אותנו בשמחה גדולה ועצומה.

זו היא השמחה אשר הכתוב אומר 'לישרי לב - שמחה', כי העקמומית שבלב, היא שגרמה ליהודי לחשוב שהוא רוצה דברים אחרים, ולהרחיק אותו משמחתו, אך ככל שיהודי חוזר לחיות בישרות לב את הקשר עם אבינו שבשמים, הוא מתחבר יותר אל מקור השמחה, וזוכה לשמחה אמיתית הממלאת את נפשו.

לשמחה.
חו הסיבה, כי מאז חטא עץ הדעת, כל המציאות של עולם הזה הפכה למציאות שרוקנה מאד משמחה אמיתית; אם נסתובב כיום בעולם לחפש אנשים שנפשם מלאה ומסופקת, בשמחה אמיתית הממלאה את הנפש, נמצא רק מתי מעט של יהודים עובדי ה', אשר השמחה הזו נמצאת אצלם... כי החטא גרם לאדם שיתחיל להרגיש את עצמו כמציאות נפרדת לעצמו, עם רצונות וציפיות עצמאיות משלו, לענייני העולם הזה, וכיון שכן הוא כבר לעולם לא יכול להגיע למילוי ציפיותיו - והשמחה והאושר שבאה מכך; כי בחיי העולם הזה, רגע אחרי שהאדם שמח עם ה'מנה' שהשיג, הוא כבר רואה את ה'מאתיים' שאין לו (ולחבר יש...), כי כל המתכונת של חיי העולם הזה, כולו טבע של 'חסרון' בעצם מהותו, ולכן לא שייך בעולם הזה, לאחר החטא שמפריד אותו מה, מצב שהאדם מרגיש שהוא הגיע ליעד שלו, וטוב לו ושמח לו, עד שהוא כבר לא צריך מאומה.

זמן שמחתנו

דברי חז"ל אנו רואים, כי השמחה של חג הסוכות, הוא המשך ותוצאה של העבודה של ראש השנה ויום הכיפורים; כך מפרש המדרש את הפסוק 'ועם נברא יהלל ק-ה' על 'בני אדם שמתפללין לפניי בראש השנה ויום הכיפורים, ואני בורא אותם בריה חדשה בסוכות'. וכך אנו רואים גם בזוהר הקדוש, אשר מפרש את ענין ה' מינים במשל לגבור שחוזר מנצחון המלחמה, והוא אווז את כלי הקרב בידו ואומר 'דין נצח' - שכן הם ארבעת המינים, שכלל ישראל מכריז בהם 'דין נצח', אחרי המלחמה עם המקטרגים שהיה לנו בראש השנה ויום הכיפורים.

ויש בכך את ההסתכלות הטבעית הפשוטה, כי אנו שמחים עם ה'בני חיי ומזוני' שזכינו כתוצאה מתפילות הימים הנוראים, כי אנו מאמינים בטוב ה' וברחמי וחסדיו שגור עלינו שנה טובה ומתוקה; אך בהסתכלות הפנימית הרי עיקר העניין מה שפעלנו בימים הקדושים הוא הקירבה ה' וההמלכה שפעלנו בשנה הבאה, כאשר עוררנו בחזרה את הקשר העמוק שלנו עם השי"ת; התנקינו מכל החטאים המסתירים מאיתנו את אמיתת הקשר בינינו לאבינו שבשמים, וחזרנו שוב להרגיש כמה השי"ת הוא המציאות היחידה שקיימת אשר רק אותו אנו רוצים, ומבלעדי אין לנו מאומה, וגם הוא ית' אין לו מאומה מבלעדינו. וזה אם כן גם מה שמביא לנו עתה את השמחה.

כי ההגדרה של המושג 'שמחה', היא אותה הרגשת אושר כשהאדם מרגיש כשהוא הגיע ליעד וציפיותיו התמלאו; הרגע הזה שהאדם יכול לברך 'שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה' - זה הוא שמחה. ולכן השמחה תלויה תמיד ביעדים ובציפיות של האדם; ככל שהוא רחוק מהגשמת ציפיותיו, הוא רחוק משמחה, וככל שהוא מתקרב להגשים אותן, הוא מתקרב והולך

זמן שמחתנו, להזמין שמחה לכל השנה

זו הסיבה שדווקא סוכות היא 'זמן שמחתנו', כי דווקא עתה אחרי ימי הטהרה, כשהנשמה יצאה לחפשי והיא חיה בטבעיותה ובישרותה הגדולה ביותר, זה זמן השמחה הגדולה ביותר של כל השנה, אשר צדיקים אמרו כי ממנה מזמינים שמחה על כל השנה; כי זו היא אכן העבודה המיוחדת שלנו בזמן שמחתנו, להרבות ולהעמיק את שמחתנו בה' עוד ועוד, כי ככל שנשמח יותר ונחיה יותר את טבעיות הנשמה השמחה בה', זה יגרום לנו להישאר עם טבעיותה של הנשמה בכל השנה, ולהזמין שמחה לכל השנה, שלא ניגרר ח"ו שוב להרגשת ישות עצמאית הנוטלת מאיתנו את השמחה.

וחז"ל אמרו על כוחה של השמחה 'שמשם שואבין רוח הקודש', כי השמחה בה', מביאה להשיג יותר ויותר בשלימותו ית', ובאורו ית'; כי מבואר בספיק"ק, כי ענין ה'שמחה' היא תמיד תנועה של גילוי הנפש לחוץ; וכפי שרואים בגשמיות שכשהאדם הוא בשמחה הוא צריך לראות איתו כל אוהביו ומרעיו שותפים לשמחתו, והוא לא יכול לשמוח לבד. ואמרו צדיקים כי כשאנו מעוררים שמחה מלמטה, זה מעורר באתערותא דלעלא, של שמחה למעלה כביכול, אשר משמעות הדבר הוא שהשי"ת מגלה את עצמו כביכול לחוץ, ואורו וטובו ית' שופע ללא שום הגבלה וצמצום, אשר לכן שואבין רוח הקודש הנשפך בשפע עצום לכל דורש מרוב שמחתו ית' כביכול.

החטא מעקם את הלב

ואמנם על אדם הראשון לפני החטא, מבואר בחז"ל כי על אותו מצב נאמר 'שמחת עולם על ראשם', והיינו שאדם הראשון היה במצב של שמחה נצחית 'שמחת עולם', שזה מצב שהאדם מרגיש שהוא לא צריך עוד מאומה בחייו, וטוב לו מעצם חיי; כי מאחר שלפני החטא, לא היתה מציאות האדם עומדת כמציאות נפרדת, אלא ככלולה ובטלה במציאות ה', במקור האושר והחיים, וממילא לא היה לו יעד שהוא לא השיג, או שום דבר שהיה חסר לו, כי הוא דבוק במקור ותכלית השלימות והאושר ית"ש.

אלא שהחטא גרם שתפיסת האדם על עצמו תשתבש, והוא יתחיל להסתכל על עצמו כמו שהוא ח"ו מציאות לעצמו, לבד ממציאות השי"ת, ח"ו, ומשכך הוא עושה לעצמו ציפיות ויעדים לקבל את אושרו ושלימותו מתוך הצלחות גשמיות, שלא מתוך מציאות ה'; אשר זה טעות מעיקרא, כי רק השי"ת הוא מקור השלימות והשמחה, ואם כן האדם הולך ומאבד את השמחה.

אך ככל שהאדם שב בתשובה, ומיישר את לבבו ללכת ישר כפי שעשאו האלקים, לשאוף ולצפות רק אליו ית', לירבק וליכלכל בו, הרי אז הוא שב לחיות בשמחה תמידית של דביקות במקור השלימות, בשלימותא דכלא ית"ש, והוא תמיד במצב שהוא הגיע ליעד; וכפי שיעקב אבינו אמר 'יש לי כל', לא חסר לו מאומה.

וזו היא השמחה הגדולה של סוכות, שהיא באה דווקא כתוצאה מהטהרה של יום כיפור; כי החטאים

לרבים המבקשים שמחים אנו לבשר שבעה יום ועמר כחג הסוכות הבע"ט

דוכן מכירת ספרי קול דודי בריליות חול המועד

בחדר ביהמ"ד הגדול בירושלים ע"ה"ק כעת שמחת בית השואבה
 בימי ראשון, שני, שלישי, יום א', ב', ג' ד'הו"מ
 בין השעות 9:30 עד 11:30 בביליה
 א'סכסכס'ס'ס' יום יו"ט

1500 גלינות לזיכוי הרבים

נזכרים לעילוי נשמת הרה"ח ר' יוסף יצחק ב"ר יחזקאל ישראל יחזקאל די' נלכ"ע י"ח תשרי תשע"ד
 נדבחת חתנו הרה"ח ר' אברהם פריש שליט"א;
 בנו הרה"ח ר' י. י. יחזקאל יאקאבאוויטש שליט"א

ברכת מזוז' טוב

שנודה כזה לירידתו הנכבד הרה"ח ר' אהרן ברמי"י יאראוויטש שליט"א
 מושיבנו הרוסנים הנכבדים
 לרגל שמחתנו בחולדת בנו למזל טוב
 מכסת מ"ח תשע"ט ח"ק ולמסירתו י"ע יחזקאל סג"ל ר"ח

ברכה נר'בכת

מאות לזמרי גיליון 'יהדות' משנתיים ברכה עמוקה ונלככת לירידתו הנכבד, ומסודר למנוח מפעליו ח"ו כ"ח
 הרה"ח ר' הרוצה בעילום שמו שליט"א

שתרם סכום נכבד עבור דמי יו"ט

זכת מ"ח הכעש"ט והלמידיו הק' ז"ע העמוד לו זכות ככל השפעות הדינים, לשמוח לפני ה' בכל השוב, ויכה לראות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציו, ויראה הצלחה וברכה בכל מעשי רדיו מפעלות 'קול דודי' מערכת 'יהדות' מאות הקוראים

1000 גלינות לזיכוי הרבים

נדבחת הרה"ח ר' משה יעקב סאמעט שליט"א
 לרגל שמחתנו בחולדת בנו למזל טוב
 מכסת מ"ח תשע"ט ח"ק ולמסירתו י"ע יחזקאל סג"ל ר"ח

נדבחת הרה"ח ר' יצחק אייזיק גרינפעלד שליט"א

לרגל שמחתנו בחולדת בנו למזל טוב
 מכסת מ"ח תשע"ט ח"ק ולמסירתו י"ע יחזקאל סג"ל ר"ח

ב ק צ ר ה

מהי תמצית פנימיות ארבעה מינים?

עבודת ארבעה מינים היא לקחת את הקשר עם השי"ת שזכינו לקבל באופן מקיף בסוכה, ולהכניסו לתוכנו. להתחבר עם זה. כי בסוכה זה למעלה מהשגה, היינו שאנו מחוברים לזה בדרך 'אמונה', שהיא אמנם התחברות עמוקה מאוד וגבוהה מן ההשגה, אך התכלית היא שהקשר עם השי"ת יהפוך לחלק מאיתנו, לחלק מההשגה, לחלק מהחיים.

והנה ארבעה מינים מגלים אור השי"ת. וכמבואר בספד"ק טעמים רבים: א. שהם כנגד ארבע אותיות שם הוי"ה. ג. מבואר בקדמונים שכל עשב ועשב יש לו שר למעלה שממונה אליו, ואילו על ארבעה מינים אלו השי"ת עצמו משפיע להם. ד. מבואר בסידור התניא שבארבעה מינים אלו ניכרת האחדות, הלולב מחבר כל שתי עלים לאחת, ובהרס שילוש העלים יוצא מאחד, והאתרוג דר משנה לשנה, הרי שהוא נשלם על ידי כל עונות השנה ומאחד את כל התקופות, והערבה נקראת אחוונא מלשון אחדות. ד. כן אנו מונעים עם ז' חלקים (לולב, אתרוג, ג' הדסים, ב' ערבות), שמכוונים כנגד שבע הספירות. ועוד רמזים.

על כל פנים נמצא שארבעה מינים הם התגלות אור השי"ת בתוככי העולם, במדרגת הצומח, בעולם העשיה, ולכן בהם ממשיכים אלינו את אור השי"ת אל תוככי ההשגה. מה שהמלכנו את השי"ת והתחדש הקשר בינינו בראש השנה ויום הכיפורים ומקיף אותנו בסוכה - אנו ממשיכים לתוכנו בארבעה מינים. כי מהות הקשר היא להשיג אחדותו יתברך ולחיות עמו.

מהו ענין הנענועים?

ענין הנענועים וההולכה וההובאה - הוא כדי להמשיך את אורו יתברך אשר למעלה מכל השגה, אלינו לתוך ההשגה. כי הנה ההולכה היא לכל קצוות העולם, והיינו משום שהשי"ת מקומו של עולם, והוא באמת שורש ואמיתת כל הנבראים, וכולם בטלים אליו. לכן אנו מוליכים את המינים - שכאמור מגלים את אחדות קמיה - לכל צד, להכריז שבאמת אין עוד מלבדו וכולא קמיה כלא חשיב. ולאחר מכן אנו מביאים את המינים שוב אלינו - כדי להמשיך אלינו אור זה, לתוך החיים, אל הלב, לנקודת הלב, לאמר: אף כי אמנם שמצדו כלא חשיב, הרי השי"ת רוצה שחיים אלו יבטאו דווקא את אורו יתברך, על ידי פנימיות לבו של יהודי החבוקה בו יתברך (ההולכה היא 'יחודא עליאה' ויסובב כל עלמין - איך מצדו יתברך הכל בטל ונכלל וכלא חשיב, וההובאה היא 'יחודא תתאה' וממלא כל עלמין) - איך אורו יתברך מתבטא דווקא על ידי התחתונים - נשמות ישראל). וכן הוא ענין "הודו לה" - ההכרה בהשי"ת, וענין "אנא ה" - ההמשכה אלינו.

ולכן ארבעה מינים רומזים לקומת האדם. אתרוג רומז ללב, לולב לשדרה, עינים להדסים, ערבה לפה לולב. והם המה כל קומת האדם, כי השדרה ממשיכה מהמח ועד למטה, והשפתיים והעינים מוציאות ומכניסות. כי כאמור בארבעה מינים הרי הוא מביא את עצמו להיות דבוק בהשי"ת. כי בסוכה, השי"ת מכניס אותו לתוך אורו יתברך ומחבק אותו, אך בסוכה, הרי הוא כביכול אוהב בו יתברך, היינו שהוא מביא את עצמו להידבק בו. במילים אחרות: בסוכה מתבטאת האהבה שהשי"ת אוהב אותנו, ובלולב, מתבטאת התוצאה של האהבה על ידינו. איך שאנו מוסרים את עצמנו להשי"ת כתוצאה מאהבתו.

הנהגת ענני כבוד

מה מה היא הנהגה של 'ענני כבוד' הנהגת עם כל יהודי בכל דור? ומה רומז שיטת המאן דאמר סוכות ממש עשו להם? ולמה זה בא דייקא אחרי יום כיפור?

'ענני כבוד' בכל דור - שמירה והנהגה ניסית

כשהתורה העמידה את מצוות סוכה כזכר לענני הכבוד, המשמעות היא, כי יש בענני הכבוד לימוד והוראה נצחית לדורות עולם אשר על כך התורה מצווה אותנו לזכור זאת בכל דור ודור, מה הוא הלימוד שבענני הכבוד?.

וראשית יש לדעת את הידוע בספד"ק, כי דור המדבר אשר יצא ממצרים היה דור שרשי, אשר כל הנהגות שהיו עמם, מלמדים אותנו את קוי הנהגה הכללית שהשי"ת מתנהג עם ישראל בכל הדורות; וכמו שיציאת מצרים הוא סימן לכל הדורות ולכל יהודי, אשר יש לכל יהודי את היציאת מצרים שלו, כשהנשמה שלו מתגלה, והוא זוכה להתעלות על מצרי הגוף והחומר; כך יש לכל יהודי גם את השלב שלאחר מכן, שהוא הנהגה של 'ענני הכבוד', אשר השי"ת מתנהג עם כל יהודי, בכל דור ודור, אשר כשיהודי זוכה לגלות את נשמתו, ולצאת ממצרים, השי"ת מוליך אותו בענני כבוד.

מה היא הנהגה המיוחדת של הולכה בענני כבוד? הפסוק מתאר את ענין ענני הכבוד בזה הלשון "אשר עין בעין נראה אתה ה' ועננך עומד עליהם, ובעמוד ענן אתה הולך לפניהם יום ובעמוד אש לילה" (במדבר יד, יד), דהיינו שבתוך ענני הכבוד היה לכלל ישראל מצב של גילוי אלקות נפלא אשר השי"ת בעצמו נתגלה עליהם באופן של עין בעין נראה אתה ה' אשר במצב הגילוי הזה, הולך אותם ה' עם יציאתם ממצרים והיותם לעם ה'.

דהיינו, שיש את פשוטות העניין של ענני הכבוד, שהיא הנהגה הניסית המיוחדת אשר כלל ישראל זכו, אשר השי"ת הולך לפניהם עמוד ענן לסקל להם את הדרך ולהיות להם למגן ומחסה מכל פגעי המדבר, מנחשים ועקרבים וממכשולי הדרך, ולגהץ ולשמור כסותם ומלבושיהם, ולדאוג לכל צרכיהם כאב הנושא את בנו על כתיפו, וכלשונות הכתוב "אשר נשאך ה' אלוקיך כאשר ישא איש את בנו" (דברים א, לא), "ה' אלקיך עמך לא חסרת דבר" (דברים ז, ז).

אך בנוסף להנהגה הגשמית של סיפוק צרכיהם כאב אשר ישא את בנו, היה את הקשר הפנימי והגילוי אלקות הנפלא, אשר כלל ישראל זכו להרגיש יחד עם כן, באופן של "עין בעין נראה אתה ה'", בכל הצרכים הגשמיים שהשי"ת נתן להם הם הרגישו את אורו ית' בדרגה נעלית מאד, ובגילוי של עין בעין.

סוכות ממש עשו להם - קשר עצום מכח הביטול

ואיך זכו כלל ישראל לקשר נעלה כזה? ע"י הביטול והאמונה פשוטה שהלכו אחרי ה' לארץ לא זדוה, אשר על כך מנבא הנביא (ירמיה ב, ב) "זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותיך לכתך

אחרי במדבר בארץ לא זרועה".

וכך מבואר בספד"ק כי זו היא פנימיות עניין מחלוקת התנאים (סוכה יא) על 'כי בסוכות הושבת', לדעת ר"ע סוכות ממש עשו להם, ולדעת ר"א ענני הכבוד היו, אשר באמת שני האופנים התקיימו בכלל ישראל, כי כלל ישראל יצאו בתחילה אל המדבר הגדול והנורא באופן של סוכות ממש, דהיינו בתוך סוכות עץ עראיות, באופן שמנוגד לכל הגיון טבעי, לחיות בתוך מדבר מסוכן כזה בסוכה קלושה כזו, אך הם הלכו אחרי ה' בביטול ואמונה פשוטה; ומתוך כך מתוך האמונה הפשוטה שגילו, התעורר מלמעלה שהשי"ת הקיפם בענני כבודו ית'.

והפולגות היא כי המאן דאמר 'סוכות ממש' סובר כי אנו עושים זכר למעלת ישראל והביטול שגילו בסוכות שלהם, והמאן דאמר ענני כבוד, סובר שאנו עושים זכר לאתערותא דלעילא שהתעורר בחזרה עליהם בענני כבודו ית' (ואנן נקטינן להלכה, כמאן דאמר ענני כבוד כי עיקר הזכר הוא על האתערותא דלעילא שהתעורר עלינו בחזרה, בחסדי ורחמי ית' שהקיפו אותנו).

וזה אם כן הלימוד שהשי"ת מבקש שנעשה לכך זכר מדי שנה בשנה, שנוכח את הנהגה הניסית של 'ענני כבוד' נוהגת לדורות עולם עם כל יהודי אשר יוצא ממצרים ונכנס להתמסר לעבודת ה'; כי היהודי אמנם יוצא במסירות נפש אל המדבר, דהיינו אל מקום שהוא עדיין לא רואה בדרך הטבע מקום לקיומו בגשמיות וברוחניות, אך אז השי"ת לוקח אותו בצל כנפיו נוהג עמו בהנהגה הניסית של 'הולכה בענני כבוד', בשמירה המיוחדת שהשי"ת שומר את החוסים בצלו והבוטחים בו, כאשר ישא האב את בנו ודואג לכל מחסוריו, וכל זה מתוך קשר גלוי, באופן של עין בעין נראה אתה ה', כאשר השי"ת מתגלה אליו בתורה, ובעבודת ה'; בגילויים נפלאים מאד, לכל אורך דרכו.

וכל זה בא דווקא אחרי ראש השנה ויום כיפור, כי דווקא אחרי שהיהודי קלט כמה אין לו שום מציאות מבלעדי ה', וחיינו מסורים בידו ית' בכל רגע, אז מבקש היהודי מעצמו לצאת מכל קביעות בעולם הזה, ומעדיף לחיות באופן של דירת עראי בצל כנפיו ית' מכל קביעות שרק תהיה לו, והוא נכנס לסוכה להחזיר בעצמו את זה.

מהו ענין ההושענות?

זו היא ההארה אשר יהודי מרגיש בסוכות, את הקשר הגלוי שהשי"ת נושא אותו על כתפיו כאב אשר ישא את בנו, ומובא ב'שפת אמת' כי לכן אומרים בסוכות הושענות, כי בחג הסוכות היהודי מרגיש את קשר האב והבן שיש לו עם ה' אשר הוא יכול תמיד לבקש ממנו את כל מה שהוא צריך, ולכן היהודי אומר אז 'הושענא' מתוך תנועה טבעית של כגמול עלי אמו, וזה מה שמאיר לנו שנוכל לחיות במשך כל השנה, בביטול ואמונה זו. זיכנו ה'.

אמונה בבית

מחסום לפי: אני מרגיש שאני לא יכול לדבר אמונה ובטחון בטבעיות עם הבית והילדים ובכל צעד ושעל ❁ מאמר נרחב עם עצות והרחבה פרקטית ❁ כך הופכים את הבית ל'צילא דמהימנותא' כל השנה

ב.

למה זה נעשה רווקא על ידי דיבורי אמונה? אי אפשר לעשות את זה במחשבות וכדו'?

פעם שאל 'חזון איש' את אחד מתלמידיו: "אתה יודע למה יש ילדים שעוזבים ל"ע את דרך התורה?" הוא מותיב והוא מפרק לה: "כי אין מדברים מהשי"ת כמציאות חיה ומוחשית". ונתן 'חזון איש' דוגמא פשוטה: "למשל כשנכנסים לחנות נעלים, וצריכים לבחור נעל, צריכים לבקש מהשי"ת 'תעזור לי שאמצא נעל טוב', וכשיוצאים צריכים להודות להשי"ת 'תודה לך שמצאתי נעל טוב'..."

לא מדובר אפוא בענין של חסידות, וגם לא מדובר במשהו של 'מותרות', שהאדם יכול לומר שהוא מותר על זה, שהרי 'חזון איש' נעץ בכך את כל עזיבת התורה של הנערים הנושרים רח"ל.

בהגדרות עמוקות, אבל כשאני עומד ומספר לאשתי שהשי"ת עזר לי למצוא קופסת שימורי טונה, זה נשמע לי כמו ילד...

אדרבה, זו הצורה הבריאה ביותר שאתה צריך לדבר על השי"ת, כמו ילד!

צריך לדעת שהאמצעי היחיד שבו אפשר להתדבק בהשי"ת בצורה הגבוהה והאמיתית ביותר, זוהי 'אמונה פשוטה'. ישנם כאלו שמבינים בטעות מהמילה 'פשוטה', שזה משהו ששייך לאלו שלא זכו לכשרונות מיוחדים, אבל בעלי השכל צריכים איזושהי אמונה עמוקה... וזוהי טעות גמורה. 'אמונה פשוטה' אינה משהו ששייך ליהודים פשוטים! זה משהו ששייך לצדיק הגדול ביותר שמשיג את ההשגות הכי נוראות.

וכל כך למה? משום שהקב"ה הוא פשוט בתכלית הפשוטות, אין במציאות שום הגדרה כיצד להגדיר

בהגיענו לחג האמונה, שבו אנו יושבים "בצילא דמהימנותא", נזכר כל אחד שבאמת תפקידנו כל השנה לשבת "בצילא דמהימנותא", בבית שמדברים וחיים בו אמונה על כל צעד ושעל. בזמן שזכה ראוי לטפל בשאלה שכבר נשלחה כמה פעמים למדור 'אנה אבקשך': **כיצד מדברים בפשוט על השי"ת בחיים הרגילים? עם בני הבית, עם הילדים, ובשיחות סתמיות.** השואלים הם אברכים שמרגישים נוח לדבר על השי"ת בחבורה ובשיחות חסידות, אבל כשזה מגיע לדיבורים פשוטים בבית, דיבורי אמונה ובטחון על כל צעד ושעל, הם לא מצליחים לעשות זאת.

מפני תועלת הדברים, קצת הרחבנו בהם בעז"ה, ואף חילקנו את המאמר לכמה שאלות ותשובות והעמדנו אותו בצורת 'דיאלוג' בין השואל והמשייע. וזאת למודעי, שישנם יוצאים מן הכלל שאצלם הקושי נובע ממקומות עמוקים יותר שלא נתבאר כאן, אך כאן דיברנו אודות הכלל.

א.

למה בכלל צריכים את זה? לא די שמדברים על השי"ת בתפילה, בתורה, בשיעורי חסידות? למה צריכים את זה גם על כל צעד ושעל?

השאלה היא הפוכה: איך יכולים בלי זה? איך אפשר לחיות בעולם ולהתעלם מהנוכחות של הבורא יתברך? הוא הכל, הוא נותן הכל, הוא עושה הכל, כיצד ייתכן לחיות בתוך מציאות השי"ת ולהתעלם מכך? האם שאלת את עצמך פעם למה אתה רוצה להיות קיים בתוך עצמך? אם אתה קיים, אתה רוצה להיות שם. הקב"ה קיים וממלא את הכל, והדבר הכי טבעי בעולם שהוא יהיה בכל צעד ושעל.

אולם אם אתה רוצה תשובות, יש לכך שתי תשובות, אחת גשמית, ואחת רוחנית:

הראשונה הגשמית, היא פשוט כי זו הדרך היחידה והמוצלחת לחיים נעימים בלי גבול. כשאתה חי את חייך סביב השי"ת שנותן לך הכל ומרחם עליך ומה שאתה צריך אתה מבקש ממנו ובוטח בו, אתה פשוט חי בעולם בלי גבול. מה יכול להיות חסר לך כשמקור הטוב ובורא הכל עומד לצדך? חיים של אמונה הם גם החיים הכי טובים ונעימים במובן הגשמי הכי פשוט. אין מנוחת הנפש כמו המנוחה של החי עם אמונה פשוטה, ומוצא את השי"ת על כל צעד ושעל.

התשובה השניה, הרוחנית, היא שאמונה פשוטה זו שעליה אנו מדברים, זוהי דביקות - תכלית כל בריאתנו. אין דביקות גדולה יותר מן האמונה! מי שחי עם אמונה פשוטה, ומדבר ומוצא את השי"ת בכל מקרי החיים, נמצא כל הזמן עם השי"ת. זה מה שאמרו חז"ל "בא חבוקו והעמידך על אחת - וצדיק באמונתו יציה". "כל מצותיך - אמונה". אנו לומדים בעמקות נפלאה שהדביקות היא תכלית הכל, וכל תרי"ג מצוות הן עצות לכך, אבל הדביקות אינה נמצאת בשמים מעבר ליס. בדיבורי אמונה פשוטים אתה חי עם השי"ת.

אתה פשוט צריך להתרגל שאתה מדבר על הקב"ה בדיוק כמו שאתה מדבר על עצמך, על הילד שלך, ואז אתה תראה שזה טבעי מאוד, יותר טבעי מזה לא יכול להיות

אותו, כי הוא אין סוף ולית מחשבה תפיסא ביה. לכן כל פעם כשאתה מדבר בהגדרות עמוקות, בהשגות נוראות, אתה לא מדבר על השי"ת כפי שהוא בעצמו, אלא כפי שהוא מתגלה בגילוי זעיר ומצומצם ביותר. מתי אתה מדבר 'עליו'? כשאתה מדבר כמו ילד, בפשוטות, בלי שום הגדרות, בלי שום ציורים. בנקודה זו שווים צדיק הדור וילד בן שנתיים. לשניהם אין מושג בעצמות השי"ת יותר מעצם הידיעה בקיומו, ובקיומו יש להם את כל השייכות. כך זה בפנימיות התורה, שהנקודה העמוקה ביותר, שייכת גם לדרגה הפשוטה ביותר.

בוודאי שהקב"ה רוצה גם בהעמקת השכל, וגם ברגשי אהבה ויראה, ורוצה שנשיג את הגילויים וההבנות, אבל כל זה לא במקום האמונה הפשוטה, אלא בנוסף אליה. האמונה הפשוטה היא הרבה יותר עמוקה מכל זה.

הקושי שלך נובע מכך שאתה מנסה לתפוס את השי"ת ב'הבנות' ו'הגדרות', ולכן אתה מרגיש שהוא נעלם, רחוק, וזר ממך, כי הוא באמת אין סוף ואין לך שייכות איתו. אבל האמת היא שמעל כל הגילויים, וה'הבנות' וה'הגדרות', הקב"ה הוא הכי פשוט שיכול להיות. הרי לא הוא? אז הפשיטות הזאת - שגבוהה מכל יש אם לא הוא? בהחלט שייכת לכל אחד בכל מצב. כמו שאתה מדבר על כל מה שיש במציאות, על החדשות, על המשפחה שלך, על ההורים שלך - אתה יכול לדבר על אביך שבשמים.

והענין פשוט, שכשמדברים על השי"ת כמציאות חיה ומוחשית בכל צעד ושעל, אט אט מתחילים באמת לקלוט שהוא מציאות חיה ואמיתית, שאין שום מציאות אמיתית כמוהו. ריבוי הפרטים וההתמדה, גורם מה ששום דבר אחר לא יכול לגרום. וכפי שאמרו צדיקים על הפסוק (ירמיה ז, כח) "אבדה האמונה - נכרתה מפיהם", כשלא מדברים אמונה אזי האמונה נאבדת, דהיינו שהאמונה לא נקלטת ח"ו, ומידה טובה מרובה, כפי הפתגם השנון בפי צדיקים על הפסוק (תהלים קטז, י) "האמנתי - כי אדבר" (ואין כאן המקום להיכנס בפנימיות הדברים).

אי אפשר לשבר את האוזן עד היכן הדברים מגיעים, אבל אדם שהתרגל לחיות עם השי"ת, והתרגל להישען על השי"ת בכל פרט ופרט בחייו, אזי אם ח"ו תגיע ותנסה להוציא לו את השי"ת מהחיים, הוא פשוט ירגיש שהוא מאבד עשתונות, הוא מאבד את היציבות, הוא מאבד את תכלית חייו. הוא ירגיש כאותו חולה שהרופא ח"ו מבשר אותו כי אפסו סיכוייו. מי שמחזיר את האמונה הפשוטה האמורה לעצמותיו, קולט אכן שהשי"ת הוא כל משענו ומבטחו, ולעולם לא יוכל לוותר על הקשר איתו.

ג.

אחד הדברים שמקשים עלי את הדיבורים הפשוטים באמונה, כי זה נשמע לו מאוד 'קינדרעיש'. אני יכול לדבר על השי"ת

מה כל כך רע בצורה שילד מדבר? הוא עוד לא שותה את מימי השקר והחשבונות הרבים, ועוד לא קיים "יוסיף דעת יוסיף מכאוב", ובהיות שהוא יודע בפשיטות שיש בורא עולם, הוא מדבר עליו כעל מציאות פשוטה, הוא מבקש ממנו, בתמימות ובפשיטות. ובכן במה הנך שונה? הרי גם אתה יודע על מציאות השי"ת, ולא עוד אלא שאתה עוד יודע בנוסף לכך שהיא המציאות היחידה שיש, אז למה לא לדבר עליו כמו ילד?

ישנם אנשים שאולי שיש להם הרגשת זרות ודחייה כתוצאה צדדית רק מהצורה והאופן שבו דיברו אליהם את דיבורי אמונה בילדותם. אבל זו סיבה טיפשית להתנתק מהאמונה הזאת שניקנו יחד עם חלב אמנו. אדרבה, צריכים למצוא את הדרך כיצד להשתחרר מהסיבוכים, ולברור את האוכל מתוך הפסולת, את האמונה הפשוטה אותה יקנו מהורינו בקטנותם, ואת אותה האמונה עצמה לחיות כל ימי חיינו. בנקודה זו עלינו להישאר ילדים כל ימי חיינו.

ד.

בניח ואני מתחיל לדבר כילד... אבל יש לנו קושי נוסף, שאני מרגיש שזה מאוד לא אמיתי. זה לא מגיע ממקום טבעי, ואני מאוד לא אוהב להיות בלתי טבעי.

לפעמים זה נובע מהקושי האמור. התרגלנו לדבר על השי"ת ב'ביחנות' ו'עבודות', שזה אמנם דברים נצרכים ביותר, אך זה לא צריך להיות במקום הקשר הטבעי. משל למה הדבר דומה, לחוקר שערך מחקרים עולמיים על מהלך הנשימה, מה היא פועלת, כיצד היא פועלת, אילו חיידקים היא שואבת ואילו היא פולטת, וכהנה וכהנה... האם החוקר הזה, כשעומד

הקב"ה כאן, הקב"ה עשה כך וכך, הקב"ה רוצה, הקב"ה יעזור לנו, הקב"ה יש לו נחת רוח מכך.

כשאתה מדבר בלי שכל, זה לא טיפשי, זה מקום טבעי מאוד. אדרבה, לפעמים כשאתה מדבר גיבובי שכל ומערים הררי דעת, אתה לא נוגע במקום הטבעי. דווקא שם זה לא טבעי. אתה פשוט צריך להתרגל שאתה מדבר על הקב"ה בדיוק כמו שאתה מדבר על עצמך, כמו שאתה מדבר על הילד שלך, ואז אתה תראה שזה טבעי מאוד, יותר טבעי מזה לא יכול להיות.

ה.

עדיין, אני מרגיש שזה לא אמיתי, כי אני בעצמי לא מרגיש כל כך חזק את הדברים. וכי כיצד ארבר בלהט רב על הנחת רוח שיש לבורא יתברך ממצוה זו, אם אני בעצמי לא מרגיש כך בעשיית מצוה. וכן הלאה.

לא משנה כמה אתה מרגיש את זה עכשיו, אתה בוודאי מאמין בזה בעומק לבך. עצם זה שאתה רוצה להנחיל את זה לבנך, כבר אומר שאתה כן מאמין בכך. כמו הסיפור הידוע עם הרה"ק היצמח צדק ז"ע, שחסיד אחד הגיע אליו וסיפר שיש לו שאלות באמונה, אמר לו היצמח צדק "ומה רע בכך...", מיד נצטעק החסיד, "מה הפירוש, אני רוצה להאמין...", ומיד תפס החסיד בעצמו כמה מאמין הוא.

זאת ועוד, אם תעשה לך סדר בראש, תראה שאין ספור פעמים אתה מקיים מצוות בלי שום פניות וסיבות רק משום שאתה יודע שיש להשי"ת נחת רוח מכך. אז אולי אתה לא מרגיש את זה ברגע הזה, אבל זה משהו שפועם לך בלב באופן חזק, ואלמלא הקשיים והנסיגות, אין לך דבר ברור כמו זה. ולכן

המהפכה הזאת נעשית על ידי המון דיבורים קטנים. מדברים עוד פעם מהשי"ת, ועוד פעם, ועוד פעם, וכיחד הבית מקבל 'צילא דמהימנותא'. כמה שיותר דברים שיהיו סכיב השי"ת, הם כיחד ייצרו אמונה כללית

אתה יכול לדבר מזה בפשיטות הכי טבעית.

ו.

ובכן, איך זה נראה ונשמע? מה הם הדיבורים הממלאים בית שמדברים בו אמונה?

הכלל הראשון הוא, שזה צריך להיות חלק מהחיים. זה לא ש"הולכים לדבר עכשיו אמונה". אלא החיים עצמם שזורים באמונה, באופן טבעי, כי באמת החיים כולם מהשי"ת. כשטוב לך - אתה מדבר ומודה על שקיבלת מהשי"ת, כשלא טוב לך - אתה מבקש מהשי"ת. אתה חי - אתה אומר תודה לה' שאתה חי, מצאת משהו במחיר מבצע - תספר בבית כמה הצליח ה' דרכך, ואם אתה צריך טרמפ - פשוט תרים טלפון לבעל כל ההסעות שבעולם ותבקש. וכן הלאה והלאה.

כלל נוסף הוא, כמו שאמרנו, צריכים לדבר כמו ילד, בפשיטות ובתמימות. יש להשי"ת נחת רוח ממני יש

להשי"ת נחת רוח מהפעולה הקטנה הזאת שעשיתי! השי"ת נתן לי תכונה זו כי אני צריך להביא נחת רוח בתכונה זו. השי"ת משגיח על כל פרט ופרט ממני! לא צריך להיכנס להעמקות (אלא אם כן זהו אמצעי להביא את הדיבורים הפשוטים, ראה להלן), אלא פשוט לדבר דיבורים טבעיים.

כלל נחוץ מאוד, ואולי היה ראוי להקדימו לפני כל הכללים, שהעיקר צריך לדבר על טוב ה'. למצוץ כל גילוי של השגחה פרטית שרואים, וכל פעם שזוכים לחסדי ה' - ומתי לא זוכים - לדבר ולדבר מזה. וכל כך למה? משום שאם נזכרים לדבר על השי"ת כשחסר משהו, וכשמציק משהו, אזי מקבלים הילדים מין מרירות, כאילו מהשי"ת נזכרים כשיש צרות ח"ו. והרי ההיפך הוא הנכון, שמאתה לא תצא הרעות, רק טובות וחסדים עצומים כל היום וכל הלילה. אנב, כשמישהו אינו חי את טוב ה' שהוא מקבל, אזי בכל משהו רע שקורה לו, נבהל לגמרי, ואינו יכול לקלוט בנפשו שמדובר בטוב נסתר. הוא לא זוכר שחמש שנים לפני כן וחמש שנים לאחר מכן הוא קיבל חסד אינסופי, רק רע... אבל כשמישהו חי כל היום את טוב ה' ששופע עליו בלי גבול, קל לו להבין שגם מעט הרע שח"ו הגיע, בוודאי הוא טוב נעלם.

ולעומת זה מידה טובה מרובה, שכשמדברים כל העת על טוב ה' שמקיף אותנו כל היום, על ההשגחה המלווה אותנו בכל פרט, על רחמי ה' ואהבתו אין קץ אלינו, הרי נוצרת תוצאה צדדית ועקיפה כדבר שממילא, שהדיבור על השי"ת הוא דבר נעים (אם כשאתם שומע ניגון מסויים כששומע בשורה רעה הניגון הזה הופך להיות ניגון מדכא, ויותר הוא לא יכול לשיר את זה בצורה של שמחה, על אחת כמה וכמה כשהוא מדבר על השי"ת מקור הטוב, כשמתגלה באופן של טוב, הרי פשוט שהדיבור על השי"ת הופך להיות הדבר הנעים ביותר). רק לאחר שהאדם קלט כמה טוב ה', הוא יכול לצאת לנסיגות החיים ולעמוד בנסיגות. מה שאין כן אם אינו יודע כמה השי"ת טוב ומטיב איתו, קשה לו לעמוד בנסיגות, כי אינו מבין כלל שזה לטובתו. וכפי שהפסוק אומר "טעמו וראו כי טוב ה' אשרי הגבר יחסה בו", ורק לאחר מכן "יראו את ה' קדושי".

כלל רביעי הוא, שהמהפכה הזאת נעשית על ידי המון דיבורים קטנים. מדברים עוד פעם מהשי"ת, ועוד פעם, ועוד פעם, וכיחד הבית מקבל 'צילא דמהימנותא'. כמה שיותר דברים שיהיו סכיב השי"ת, הם כיחד ייצרו אמונה כללית. האדם יכול לזלזל לפעמים בפרטים. מה זה כבר עושה, שכשהלכתי לקנות קטשופ ציינתי שהשי"ת יעזור לי שאמצא את החברה הנכונה... אבל המציאות היא שהרבה פרטים יוצרים כלל. כשאתם מקיף את יומו עוד פעם ועוד פעם באמונת השי"ת, הוא מקבל תמונה כללית של אמונה.

ז.

ישנה נקודה נוספת שאני מתקשה בה, שלא קשורה כל כך אליי אלא לסביבה. יש אנשים שהם חומריים בטבעם, וכשמדברים איתם אמונה הם מסתכלים עליך בעיני עגל, לא מבינים מה אתה רוצה, חושבים שאתה מדבר שפה מרוממת ומופשטת, ופשוט לא מגיבים ושותפים לשיח. מה עושים במקרים כאלו, אם זה בבית, ואם זה ביחס לחברים מסוימים, וכן הלאה והלאה.

מצודה עם המצודה

אילו השי"ת היה מתגלה אלינו באופן אישי, היינו מוכנים אף ללכת לגיהנום, בשבילו יתברך - מה אם כן המפריע העיקרי שלנו בעבודת ה'?. יש להשי"ת כמה מיליונים מניחי תפלין, למה איכפת לו כל כך מהנחת התפלין הבודדת ממני הקטן?. אחת הנקודות היסודיות ביותר, כפי שהתלבנה בשיחת חברים בשבת מרעים יחד

שכתוב במחזור!. זה גרם לי להרגיש אושר גדול מאד שאפף אותי פתאום! כל כך איכפת להשי"ת ממני השפלו, כשהקהל פתח אחר כך בשירה של 'אין קצבה' התחלתי לרקוד בשמחה כזו, כפי שלא רקדתי מעודי...

וכאן הגיעה ההארה: הגעתי למסקנא

חותם הוא סופר הוא מונה!; ובאמת שברגע הראשון, זה עדיין לא התיישב בליבי, כי זה היה נראה לי מוזר, שהשי"ת בעצמו יכתוב כל מצווה שלי, או כל עבירה שלי? ויספור, וימנה, ויזכור כל הנשכחות?; כלומר, באמת כביכול אין לבורא

של הפיוט: 'אמת כי אתה הוא דיין ומוכיח, ויודע ועד, וכותב וחותם, וסופר ומונה, ותזכור כל הנשכחות', וברגע הראשון זה התחיל לעשות לי קצת מתח...; הרי אתם יודעים, לפעמים יש לנו כזו הרגשה כי השייכות שלנו עם השי"ת עובד ככה, כמו פועלים אצל בעל המפעל; קיבלנו במעמד הר סיני, אוסף פקודות שעלינו לבצע, ומאז יש 'אקסל' שמימי ששם רשום כמה עבדנו, כותב וחותם וסופר ומונה, כל החיים, כל מצווה שלנו, או כל עבירה חס ושלום, לצורך השכר שנקבל כשהמשיח יגיע - ואחת לשנה מוציאים את התיקים והאקסלים,

האווירה הממוזגת והנעימה, משיבת נפש; וכי מה יכול להיות טוב מזה, בעיצומם של הימים המטורדים במצוות, לחטוף שעה של הפוגה וקורת רוח בביתו הממוזג של נטע יחד עם החברים לחבורה?; נח המארת, יחד עם פינחס, לייבל, ופייזיש, כבר ניגבו את הזיעה ממצחם, והספיקו להסב בנינוחות סביב השולחן, ואז פותח זושא את הדלת.

כדרכו של זושא, הוא פותח בסערה: וואס הערט זיך, חברים? עוד לא נפגשנו כלל בשנה החדשה, ועדיין לא שיתפתי אתכם עם ההארה החדשה, שעלתה בי השנה בתפילות של ימים נוראים!...

והלכות מוצתות: או אה, הארה חדשה, מה ההארה???

זושא מתיישב: תיכף תשמעו, רק אמזוג לעצמי כוסית לחיים, לרגל החבורה הראשונה בשנה החדשה, ולרגל ההארה הנפלאה של שנה זו שתיכף תשמעו. ברוך אתה... שהכל נהיה בדברו!

אמן. לחיים, לחיים!

כשהקהל פתח אחר כך בשירה של 'אין קצבה' התחלתי לרקוד בשמחה כזו, כפי שלא רקדתי מעודי... כל כך איכפת להשי"ת ממני השפלו!

כי כאן טמונה כל המוקש שלנו; אנו פשוט לא קולטים במשך השנה את היחס של השי"ת אלינו! וכמה כל תנועה בודדת שלנו חשובה לו!. הרי תנסו לתאר לעצמכם, שהיינו זוכרים כל השנה, כי השי"ת פשוט יושב מולנו באהבה, וחושב ונוגע לו כל רגע מאיתנו; כשאנו מתיישרים ללמוד, הוא בעצמו כביכול מתיישב לרשום, לספור ולמנות; ובעצם הרי

העולם מה לעשות, לבד מלהתעסק עם אדם קטן כמוני?... אך עם כל רגע נוסף שהמשכתי לחשוב על זה, תפסתי יותר, כי זו היא אכן מציאות הדברים! כן, השי"ת חושב עלינו כל רגע, איכפת לו מכל מעשה שאנו עושים, מכל דיבור שאנו מדברים, ומכל מחשבה שאנו חושבים, עד שהוא בעצמו כותב כביכול כל פרט, וחותם, וסופר ומונה, ממש וכפי

לבדוק כמה העסק עובד... וכמובן, שאני שידעתי כמה פיגרת בעסק, הייתי כולי מתח וחרדה...

"נו... באמת פחד... מגיבים החברים.

אך אז הסתכלתי שוב על התיבות, ושמתי לב למילה 'אתה': אמת כי אתה הוא דיין ומוכיח, ויודע ועד, וכותב וחותם וסופר ומונה, הכל זה 'אתה'! אין כאן מישהו אחר מהשי"ת בעצמו, הוא דיין, הוא כותב הוא

כל כך איכפת להשי"ת ממני השפלו!

זושא: לחיים, לחיים טובים ולשלום. תשמעו חברים, זה היה ביום כיפור באמצע 'ונתנה תוקף', עמדתי מעוטף בטליתי בתוך ביהמ"ד הרוגש והרועש, והתחלתי ככה לחשוב על פירוש המילות של הקטע הראשון

זה ממש מה שהמשנה אומרת, על שניים שיושבים ועוסקים בתורה וייקשב ה' וישמע, ויכתב בספר זכרון לפניו! אך אנו פשוט לא שמים לב לכך, אנו לא רואים כלל את הצד השני, תארו לכם שהיינו משימים לב לכך, בכל פעם שאנו לומדים - ובעצם בכל מצווה שאנו מקיימים במשך היום - שהשי"ת פשוט יושב ומקבל ורושם כל פרט, וכי לא היינו הופכים לאנשים אחרים?!

זה הוא ההארה של שנה זו, מהיום אני יותר לא עובד לא על 'עצלות' ולא על מלחמת היצר, כי לא שם אנו תקועים; העבודה היחידה שלי מהיום, בלי נדר, זה לזכור את נוכחות השי"ת! פה צריכה להיות כל העבודה - כי כשאת זה נזכור, ממילא כבר נעשה הכל כמו שצריך! מה תאמרו על כך, חברים?

אנו מוכנים לעשות בשביל השי"ת הכל, אילו רק יהיה חי אצלנו

לייבל מתלהב: זושא, על זה, באמת צריך לעשות לחיים! עלית על הנקודה. כשיועץ עסקי מגיע לבדוק איך להעמיד עסק על הרגליים, העבודה הראשונה והעיקרית שהוא משקיע, זה לתפוס איפה ה'חור' אשר בגללו העסק כשל עד עכשיו; כשקולטים איפה החור, זה כבר מחצית הישועה, כבר יודעים איפה להשקיע את הכוחות, והדרך להצלחה נפתחת. אתה קלטת איפה החור, פה זה באמת כל המוקש שלנו!

"אסביר לך למה אני נלהב כל כך" מוסיף לייבל ומסביר, "גם אני קלטתי את אותה הבנה, וכמה ימים לפניך... זה היה כאשר ישבתי עם כמה חברים בימים שלפני ראש השנה, וישבנו וניסינו ללבן בינינו את צורת התפילה הראויה לנו לפי דרגתנו בימים הנוראים. היו ביניהם כמה שטענו שהם אינם מבינים למה קבעו במחזור 'מלך על כל הארץ בכבודך' כתפילה לכל יהודי, "זה נראה כמו שהיינו את המחזור לצדיקים כמו הישמח משה" אמר לי אחד מהם. "יהודי כמו הישמח משה" אשר אמר בדרשת הושענא רבה שלו שהוא מוכן שהשי"ת יפיל אותו לשאול תחתית, ובלבד שהשכינה תצא מהגלות ומלכות ה' תתגלה - עליו אני מבין את נוסח המחזור, כי אכן לא מעניין אותנו כלום, לבד מ'מלך על כל הארץ בכבודך'";

אבל איך שאנו אנשים פשוטים ומגושמים - אשר לדאבוננו, איכפת לנו מהפרנסה והבריאות שלנו בשנה הבאה, הרבה יותר ממלכות השי"ת - לוקחים מחזור כזה, אשר כל התפילות בו הם רק על מלכות שמים?

לא כל החברים הסכימו לדברים האלו, והתחילו ויכוחים בעניין; לכאן ולכאן, עד שעלה בי רעיון; פניתי לחברים ואמרתי להם: תארו לעצמכם שהשי"ת מתגלה ליאחמד בן מוחמד' בראש השנה ואומר לו 'דע לך, הגאולה השלימה עומדת בפתח, ולפי התכנית, בעוד שנה וארבע חדשים מהיום, משיח יתגלה, והתכלית שלי שלמענה בראתי את העולם - להיות לי דירה בתחתונים, תתקיים'.

'אמנם, מוסיף השי"ת ואומר לו, יש לי אפשרות אחת להקדים את הגאולה בארבע חדשים, והיא, אם אתה, אחמד, תקבל עליך את המחלה הנוראה הי"י למשך ארבע חדשים..

כפי שה'ישמח משה' ראה, ולכן אנו מתקשים, ואף שואלים את עצמנו אם אנו באמת רוצים במלכות ה'. אך ברגע שהשי"ת מתגלה אלינו? לא רק שכל התפילות שלנו יהיו על מלכות ה', אלא אנו אף מוכנים לקבל על עצמנו כל יסורים שבעולם על כך! ה' יגאלנו רק מתוך חסדים גלויים.

ואז קלטתי פתאום את הנקודה הזו, שזושא אמר, כי מה שתוקע אותנו בעבודת ה', זה בכלל לא כי אנו לא רוצים, כי אנו הרי מוכנים להקריב עצמנו לגמרי למענו ית', מה שמציאות ה' אינה ברורה לנו, זה מה שתוקע אותנו! פה כל החור, ופה הוא כל מה שאנו צריכים להשקיע!

וככל שחשבתי על זה יותר, תפסתי יותר לעומת זה את גודל התמיהה על עצמנו, כמה אנו מדלגים על הנקודה הזו, באופן מבהיל על הרעיון; כמה פעמים קורה לנו, כשאנו מבקשים לקבל על עצמנו קבלות חדשות להתחזק בעבודת ה', ואנו מתחילים

התברר לנו פתאום כי כולנו אוהבים את ה' בדרגה הגבוהה ביותר! הקושי שלנו היא רק, שאנו לא רואים את מציאות ה' בעינינו

ועוד ועוד כי פה, ורק פה, היא כל המערכה שלנו! המערכה שלנו היא מול ה'הסתר פנים' אשר גורם לנו לשכוח מהקשר העצום שהשי"ת מקושר איתנו, וחושב עלינו כל רגע, ורק פה. כי כשנזכור זאת, ממילא נתגבר כנגד היצר הרע, וממילא נעשה את כל מה שהשי"ת רוצה מאיתנו.

פינחס מצטרף: כמובן שנח צודק, אבל בנוסף לכך, חשבתי שיש כאן עוד נקודה שחשוב מאד לפתוח כאן, שזה מה שאנו צריכים לתפוס כמה חשוב להשי"ת **כל מעשה בודד, של כל אחד מאיתנו.**

יש פתגם שהעולם אומר לגבי אסונות היסטוריים שקורים בעולם, אשר אנשים פחות מזדעזעים, מהם מכפי שמזדעזעים, בטרגדיה בודדת שקרתה למשפחה רח"ל; העולם

לחפש מכל הצדדים כוחות נפש, ע"י שאנו מנסים לשכנע את עצמנו לרצות את זה. וזו הרי טעות, לא חסר לנו ברצון! אנו רוצים ממילא בכל לבב ונפש ומאד, לעשות לה' הכל, העניין הוא שאנו לא מכירים את ה'! כי ברגע שמציאות ה' ברורה לנו, אנו מוכנים עכשיו להפיל חמש מאות גגות, אם השי"ת רוצה את זה, יהיו לנו הכוחות לכך בלי ספק!.

זושא מתרגש: כמה נפלאים הדברים, וכמה נפלא עוד יותר איך שהיצר מצליח להסיט אותנו תמיד לדברים צדדיים, ובלבד שלא נתפוס את הנקודה... ובאמת שזה הרי דבר ברור שכתוב בכל הספרים, כי לכל יהודי יש **ממילא בטבעו** אהבת ה' ויראת ה'; ה'שפת אמת' הרי כותב כי זה התירוץ על הקושיא הידועה איך שיך לתת ציווי של 'ואהבת' לאהוב

את ה' וכי שיך לצוות על האדם לאהוב? אך התשובה היא, כי הציווי אינו על האהבה עצמה, כי אכן יהודי מטבעו ממילא אוהב, הציווי הוא רק להכיר במציאות ה', אשר אז תתגלה האהבה ממילא.

פייזש קוטע את השיחה: חברים! נדמה שהבנו כבר את הנקודה במאה אחוז. ללא ספק שכל הצרה היא שאנו לא מכירים את ה', השאלה היא עתה, מה אנו יכולים לעשות כדי להשתנות בכך?, הבה נחשוב גם על פתרונות.

אנכי ה' אלקיך, לכל יהודי בנפרד

נח נענה: אתה צודק, פייזש. אבל אני חושב שהדבר הראשון שיכולים וצריכים לעשות, בעניין הזה, זה מה שליבל וזושא עשו עכשיו בצורה מופלאה: הם חידדו לנו את זה עצמו, עד כמה פה הוא כל ה'חור' שלנו; וכפי שליבל אמר, הדבר הראשון שה'יעץ עסקי' עושה, זה לתפוס איפה ה'חור'? כי אז יש לו כבר את מחצית הישועה. זה עצמו הדבר הראשון שאנו צריכים, להמשיך ולהביר ולחדד לעצמנו, שוב ושוב,

מצוה עם המצוה / המשך

מסביר זאת כי 'אחד זה עוד טרגדיה, אך מיליונים זה כבר סטטיסטיקה...'. אך חשבתי שאנו עלולים למצוא בעצמנו, כי יש לנו את ההרגשה הזו גם כלפי הנחת התפילין שלנו... אנו יודעים כי יש להשי"ת צבא של מיליוני יהודים המניחים תפילין מדי יום, ובתוך כל מיליוני התפילין העולות לפניו, מי פנוי להסתכל בכלל על הנחת התפילין שלי...

אך הלא בודאי אין מי שחושב שכאשר נרצחו מיליוני אנשים יחידים זה כבר באמת לא כל כך נורא, ולא כזאת 'טרגדיה', כי זה הרי כבר לא מרגש את הלב, כמו שכל אחד מאיתנו כבר הרגיש אם יצא לו לקרוא איזה ספר של מאורעות יחיד או משפחה בימי המלחמה הנוראה, שהדברים ריגשו ולקחו את הלב הרבה יותר מכאשר שמע על עיירה שלמה שנמחקה ל"ע. כי זה שהרבה נפגעים לא לוקח את לבבו, נובע מחסרון ביכלי קיבול שלנו. שהאדם הקטן לא מסוגל להכיל דברים גדולים, ואז זה כבר בכלל לא מרגש אותו. ואפילו באסון ל"ג בעומר תשפ"א שמדובר 'רק' בעשרות, אף אחד לא הצליח באמת לעכל את גודל המאורע ה"י.

והבר דעת שרוצה להסתכל על הדברים במבט נכון מכריח את עצמו לא להסתכל על התמונה הענקית, ובדוקא מתמקד על פרט קטן בשיעור שלבו מסוגל להכיל ולהתפעל כראוי.

וכמו כן הרי אם היה בעולם רק יהודי אחד ויחיד שימלא את רצונו ית' ויניח תפילין, מעור בהמה על גוף ישראל בעולם הזה, הדבר ברור שזה מאוד מאוד חשוב ויקר עד אין קץ. והעובדה שיש כמה מיליונים כאלו אין בכך כדי לגרוע מאומה מערך כל יהודי יחיד שממלא רצונו ית' ממנו. ומניח תפילין על גופו, והסיבה שבעינינו נפחת הערך נובעת מתוך קטנות לבבנו.

אך אנו צריכים פשוט להזכיר לעצמנו שהשי"ת הוא אין סוף ולמעלה מכל הגבלה וצויר - והוא אינו אדם מוגבל שבגלל שיש לו מיליון מניחי תפילין, הוא כבר לא מתרגש מהנחת התפילין שלי...

וזה דבר שאנו צריכים לשנן לעצמנו עוד ועוד, כי כל התורה ומצוות ניתנו אל כל יהודי ויהודי באופן פרטי ואיש; השי"ת מסר את התורה בלשון יחיד, 'אנכי ה' אלקיך' אל כל יחיד ויחיד מכלל ישראל בנפרד, כי אנו

אומר לו 'ישר כח' לבבי, ואולי אף מחזיר לו עוגה בהזדמנות הבאה שתהיה לי איתו, ועם זה זה נגמר. ואם זו תהיה מתנה גדולה יותר, אולי אודה לו עוד יותר, ואזכור זאת לתקופה ממושכת יותר, ואף אחזיר לו מתנה גדולה יותר, ועם זה גמרנו. או תארו לכם לחילופין, נכנס כאן ידד שלי ומנחית עלי שתי סטירות על לחיי... ולא סתם, אלא סטירות שבאמת כואבות... בוודאי שאכעוס עליו מאד, ואולי הייתי אף מחזיר לו מנה אחת אפייים. אך עם זה, זה נגמר, למחרת הדברים, לא אזכור לא מן העוגה ולא מן הסטירה.

אצל השי"ת, זה כלל וכלל לא כן! יהודי הגיע לביהכ"ס והניח תפילין, ואמר את תיבות התפילה, והוא עצמו כמעט שכח מזה מיד ופונה לעסקיו, השי"ת כלל וכלל לא, כביכול, השי"ת כ"כ נהנה מהמתנה הזו שהיהודי הזה נתן לו, שהוא לא יכול לשכוח

כבר לא יכול לחשוב שמדובר כאן בנתונים סטטיסטיים...

פינחס מציין: באמת שכשמתבוננים בנקודה של הדין וחשבון זה ממש מבהיל על הרעיון. לפני תקופה התחלתי לשים לב כי בעצם זה מה שאנו אומרים מדי בוקר, ב'לעולם יהא אדם'; כי פעם לא הבנתי את מהלך הדברים. הוא פותח ומפרט איך כל הגבורים כאין לפניך, ואנשי השם כלא היו וחכמים כבלי מדע, וגו' ומותר האדם מן הבהמה אין, ומסיק, מה הדבר היחיד שכן יש לו ערך לפניו ית' 'לבד הנשמה הטהורה', עד כאן הבנתי. אך ההמשך כאן 'שהיא עתידה ליתן דין וחשבון לפני כסא כבודך...', היה נראה לי שלא ממין העניין; איך מגיע לכאן 'דין וחשבון'? דיברנו כאן על ערכה של הנשמה הטהורה, ופתאום מתחילים להזהיר אותנו על דין וחשבון?.

עד שבאחד הימים נפל לי האסימון: 'שהיא עתידה ליתן דין וחשבון' זה מה שמבטא יותר מכל את הערך העצום של הנשמה!; כי 'דין וחשבון' פירושו, שזה הדבר שהשי"ת מתייחס לזה, ואיכפת לו כביכול ממנה; כל הגבורים, החכמים, אנשי השם, אינם תופסים שום מקום אצלו ית', כולם כאין נגדו והכל הבל, הוא לא מסתכל עליהם בכלל - לבד הנשמה הטהורה,

עברתי על ידו, ולחשתי לו כידוד: "גש להתפלל", אין מישהו אחר שיעשה את זה היום במקומך...

שהיא עתידה ליתן דין וחשבון; כל מעשה דיבור ומחשבה של יהודי תופס מקום אצל השי"ת, ועל הכל השי"ת דן ומחשב כל רגעו. זה נותן הרגש אחר לכל התפילה, כשהיא באה אחרי הקדמת ההבנה הזו.

מתי נח שלי יגיע כבר, אני כל כך מתגעגע אליי!

נח: אני רוצה לחדד יותר את עומק הנקודה כאן. דיברנו כמה השי"ת 'נפגע עמוקות', כביכול, שהוא 'נהנה', ולא יכול לשכוח מזה' כשיהודי עושה מצוה; ובאמת שלא הייתי מעיז לדבר כך, אילולי שחז"ל הקדושים מדברים

מזה לעולם ועד; זו הרי המשמעות הפשוטה של מה שחז"ל אומרים 'ויכתב בספר זכרון לפניו, זה חקוק בזכרונו ית' לנצח נצחים; וכך כל מצווה ומצווה, השי"ת כותב וחותר וסופר ומונה, ותזכור כל הנשכחות, כפשוטו ממש. וכן לחילופין ח"ו כשיהודי נכשל בעבירה ברגע חלש, השי"ת נפגע מכך עמוקות, שהוא לא יכול ללכת הלאה, כביכול; על כל מחשבה דיבור ומעשה של יהודי, השי"ת יגלגל ויסבב מכל הצדדים ויהפוך את העולם, שלא ידח ממנו נידח, ושכל פירור של יהודי, הכל יזדכך וישוב אליו ית'.

כשאתה חושב על זה, אתה רואה בעין כמה איכפת להשי"ת מכל מחשבה דיבור ומעשה בודד שלנו; הוא רושם כל מחשבה של כל יהודי בודד, ויהפוך את העולם, כדי להחזיר אליו כל מעשה של יהודי, אתה

התפילה שלו נחוצה, ומחכים לזה...

זה כל כך נוגע לו, שהוא לא יכול לשוב מזה לעולם ועד!

נח מצטרף לדברים: זו היא אכן נקודה יסודית מאד. ואני הייתי אומר, שאם נרצה להתבונן באמת הדברים, אז ההוכחה הפשוטה ביותר לכך זה דווקא מהצד של הדין וחשבון; וכפי שזושה אמר, השי"ת בעצמו כותב וחותר וסופר ומונה כל מחשבה דיבור ומעשה שלנו. והבה נמחיש את זה לעצמנו במשל פשוט: תארו לכם שנכנס עכשיו כאן ידד שלי ומביא לי עוגה טובה, מה הייתי מגיב, הייתי

המשך מעמוד 2
 אין יהודי שאי אפשר למצוא איתו שיחה משותפת באמונה. יש אנשים שזה יותר קל, ויש אנשים שזה קצת יותר קשה. אבל אתה יכול ללא ספק להגיע תוך תקופה לשיחות זורמות ונעימות על אמונה ובטחון בהש"ת.

הנה לך שלש עצות פשוטות:

א. תמצא את נקודת ההתעניינות שלהם. לכל אחד יש נקודת התעניינות של אמונה. קח למשל ענין הסגולות. קשה למצוא יהודי בעולם שאין לו אמונה שלפחות בקברו של צדיק פלוני רואים ישועות גלויות, או שרבים שעשו סגולה פלונית נושעו. ובכן, אתה מדבר על אותה סגולה שעליה הם כן דיברו בפשטות ובטבעיות, ומתוך כך מתפתחת שיחה טבעית על אמונת הש"ת.

ב. תפתח דיננים. אתה בא הביתה, ושוחט על השולחן דיון שהתפתח בחבורה על עניני בטחון, או למשל איך צריכים לבקש מהש"ת, ושואל על חוות דעתם. בדרך כלל, כל אדם אוהב לחשוב ולהביע את דעתו בכל דיון אפשרי... עצה זו יש בה כדי לגרות את בן שיחך להיכנס לשיח שבהמשך יהפוך לטבעי עד מאוד.

ג. תשלב את זה במחמאות. כשאתה מדבר על התכונה הנפלאה והכשרון המבורך שפלוני זכה לו, תדבר בטבעיות "הש"ת נתן לך תכונה נפלאה ש...", "אני מתפעל מגודל הכשרון שהש"ת חנן אותך...", כשאתה אומר לילד שלך שאתה אוהב אותו, תציין גם כמה הש"ת אוהב אותו ונהנה ממנו. כך דברי האמונה מקבלים התנייה חיובית, ומסירים מחסומים שאולי קיימים בעיניך.

ועל שלשת העצות, צריכים להוסיף שני כללים נוספים, ששייכים לא רק ביחס לאנשים מהסוג הנ"ל, אלא בכלל:

כלל ראשון, כשמישהו מתמודד, כואב לו משהו, אל תענה לו מיד בדיבורי אמונה. זה רק ירחיק אותו, ומדובר בדברים בטלים ומבוטלים. הדבר הראשון שאתה צריך זה להשתתף בכאבו, או אפילו אם זה לא כאב, להשתתף בדילמה שלו, לנסות לחשוב על פתרונות, ואפילו, אם אין לך פתרונות, פשוט לחזור במילים שלך על ההתמודדות שלו, שיראה שאתה מבין אותו והוא לא בודד במצוקתו. רק לאחר שהרגשת אותו היטב והפכת לשותף הכאב, אז אתה יכול להתחיל לדבר אמונה.

כלל שני, שכיול מאוד לעזור ביחס לסוג האנשים הנ"ל: אל תדבר לבן שיחך **מה הוא צריך** לעשות, להרגיש, ולחשוב, אלא **מה אתה היית מרגיש** ועושה וחושב במצב כזה. אני הייתי במצב כזה פונה להש"ת ומבקש ממנו ש... אתה לא בא להגיד לו דעות מה לעשות, אתה משתף אותו בצורת התמודדות של אמונה. כך ההוא לא ידחה את זה, כי כשהוא לא מרגיש שאתה בא להטף לו מוסר, הוא יכול יותר בקלות להתחבר.

ולסיום, אחר כל האמור, צריך לומר שזה דבר מאוד פשוט שרק צריך לעשות את זה... הרחבנו כאן באריכות אודות הקשיים העלולים למנוע ולחסום, אבל לפעמים אין בכך שום קושי מלבד עצם הקושי שלא עושים את זה... ולכן לפני ואחרי כל התשובות, זה משהו שפשוט צריך להתחיל לעשות אותו, ואז תראה שזה הרבה יותר פשוט מכפי שחשבת.

ב הצלחה וסייעתא דשמיא:

כבר לביה"כ, כביכול השי"ת פשוט מתמלא אז שמחה וחדווה ותענוג כפשוטו ממש. ולחילופין כשאנו נכשלים בחטא ח"ו או כשיש לנו צער ח"ו, זה כביכול כואב לנו, השי"ת שואג, בוכה, ושכינה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, כפשוטו ממש.

הדברים מבהילים, אך זו המציאות. ועלינו לחיות את זה. כמובן, הכאב הגדול בזמנינו הוא שאנו לא רואים ומרגישים את כל זה. בזמן שבת המקדש היה קיים, או בהיכל של תלמידי הבעש"ט ה' הרי היו מרגישים ורואים את כל זה בחוש; כאשר יהודי היה מניח תפילין הוא היה רואה ומרגיש בחוש את האור העליון המושפע עליו באותו רגע, ואת השמחה הגדולה שהוא מעורר למעלה ע"י הפעולה שלו, ולא היו צריכים לעורר על זה, ולנסות להיזכר מכך ב'חבורה'... כיום אנו שרויים בגלות קשה ומרה אשר השי"ת נוהג איתנו ב'הסתר פנים' - הפנים של השי"ת מוסתרות כביכול; אנו לא רואים את תגובת השמחה שלו כשאנו מניחים תפילין או מתפללים, ולא את תגובת הצער שלו כשקשה לנו, הכל מוסתר בהסתר בתוך הסתרי; אך על זה סיכמנו, כי זו צריכה אכן להיות כל העבודה שלנו - לא להניח להסתר פנים' לבלבל אותנו, אלא לזכור היטב את פניו של אבינו האוהב והרחמן החושק שאחורי המסכה, בכל מצווה שאנו מקיימים, ובכל חלק בעבודת ה'.

עלינו לצייר לעצמנו את זה, שזה יעמוד לעינינו חי, כי הציור יעורר בנו את הרגש; כשאנו קמים בבוקר, כשאנו עוד תחת השמיכה, עלינו לחשוב 'מה השי"ת חושב עכשיו?'. נצייר לעצמנו כמה הוא מחכה כבר שנגיע להתייחד איתו בביה"מ, לשמוח ולהתענג איתנו, בתפילה בטלית ובתפילין; וכך במשך כל היום, בלימוד התורה שלנו, ובכל פרט. לעורר את רגשי הלב להתחבר עם המבט של הרבוננו של עולם, מה הרבוננו של עולם חושב עכשיו כלפינו, איך הוא 'מרגיש' כביכול מהמצווה שעשינו עכשיו, רק כך נגיע לעבודת ה' אמיתית, בחיבור אמיתי בו ית'.

פניו של זושא מאירות: שפתיים ישק, נח. אלו דיבורים מאירים! וגם העצה הפרקטית הנפלאה, להשתמש בכח הציור והדמיון, נפלא עד מאד! בעצמי לא שיערתי עם כמה תועלת אצא מהחבורה הזו. ולסיכום, מה שעלינו לעשות כדי להחיות את הקשר של השי"ת, זה הדבר הראשון כפי שנח פתח והבהיר שהיא עצם הדבר להפנות את המערכה לשטח ההכרה במציאות הש"ת; וכן לשים לב, לנקודה שפינחס הוסיף לחדד, שזכור שהש"ת לא מסתכל על 'נתונים סטטיסטיים', כל מצווה בודדת, של כל יהודי בודד, נוגעת אליו ית' כבבת עינו, וכפי שנח הוסיף וחיידד זאת כמה זו האמת לאמתו שהש"ת פשוט שש ושמח ומתענג כפשוטו ממש בכל מצווה שלנו. ואחרון חביב, מה שנח קינה, שצריך לצייר את הדברים בצירוף ח"ו, שזה יעורר תיכף את הרגש שבלב, ויעשה את זה אצלנו לדבר חי ומוחשי. חברים, אין לי מילים, עכשיו זה באמת 'ההארה של השנה!' אני חושב שתהיה לי שנה אחרת עם שינוי המבט הזה.

החברים נענים יחד: בעזהש"ת, בשם ה' נעשה ונצליח, כשנילחם במקום הנכון, ודאי שנצליח, בסייעתא דשמיא.

בלשונות האלו ממש, באין ספור מקומות בגמרא: 'כל מי שרגיל לבוא לבית הכנסת ולא בא יום אחד, הקב"ה משאיל עליו!' (ברכות ה), או מה שחז"ל אומרים בסנהדרין 'כשאדם מישראל בצער, שכינה מה לשון אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי' (סנהדרין מו), וכיוצא בזה בכל הש"ס. אך אנו עדיין לא קולטים עד כמה זה האמת לאמתו.

הבה ננסה להמחיש את זה לעצמנו עם משל, שאמנם אינו משל מכוון ממש אבל יש בו לשבר את האוזן: נתאר לעצמנו יהודי קדוש ואלוקי בדרגת האר"י הקדוש, יהודי רם ונשא, אשר כל כולו חי בעולמות עליונים, ללא התפעלות ושייכות לשום דבר גשמי, והיהודי הזה נמשך לבבו באהבה לאיזה בחור פשוט ממערב ביהמ"ד; אי אפשר להסביר למה, אולי הוא הרגיש שהאברך הזה הוא משורש נשמתו או משהו אחר כיוצא בזה, אך מעשה שהיה כך היה ובלב היהודי הקדוש והנשגב התפתחה חיבה עמוקה ועצומה אל הבחור, חיבה כזו אשר תפסה את כל נפשו ורוחו ונשמתו.

המקובל הקדוש ביקש בכל מאודו, לתפוס איזה קשר עם הבחור שהוא יתחיל להיות החבר שלו, אך לא ידע איך יתחיל לעשות זאת; שהוא יגש לבחור ויתחיל לשוחח איתו ממה שהוא רואה וחי בעולמות העליונים? הבחור הרי לא יתחיל להבין מה מדברים אליו... שיגש הוא לשמוע מהבחור מה שיש לו לספר? הרי הבחור חי בעולם מצומצם וחשוך ומלא הבלים שאין לאיתם שום שייכות, מה הבחור מבין בתפילה, ביום טוב, במצווה, השפיץ השגה של הבחור זה הרי פחות מההתחלה אצלו, הבחור מבין באוכל טוב, בכוס קפה מעלה הבל וכו', והוא חי בעולם פנימי מלא אור, שהוא לא מבין בכלל את הדברים האלו.

כשראה היהודי הקדוש שאין לו דרך איך להתקשר עם אהוב נפשו, לא היתה לו ברירה והוא התחיל להתרגל לשתות בכל יום לפני התפילה כוס קפה משובח - מה שלא היה דרכו בזה כלל לרוב קדושתו - וכך הרגיל עצמו והטביע בעצמו צורך לכוס הקפה, עד שלא היה יכול לגשת תפילתו כראוי בלי הקפה, ואז פנה בבקשה לאותו בחור שיואיל בטובו להכין לו את הקפה הזה שכל תפילתו תלוי בו!!! אם כי פנימיות רצונו איננה אל הקפה כלל כי אם לקשר עם הבחור, אבל לצורך כך הכניס את עצמו למצב שהוא תלוי בקפה, כיון שזה דבר שיש ביכולת הבחור לספק לו...

כביכול, להבדיל אין סוף הבדלות, כך פועל הקשר של השי"ת איתנו; מבואר בספרים הקדושים כי כל עשר הספירות שהש"ת האציל, חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות, כל כולם לא נאצלו אלא מסיבה זו; השי"ת רצה קשר עם יהודי בעולם התחתון, ולכן השי"ת בעצמו הפשוט בתכלית הפשיטות, צמצם את עצמו בין בדי הארון, ועשה לעצמו 'מידות' עשר המידות, אשר מאז והלאה הן הפכו לדבר אחד איתו ית' באמת לאמתו, מאז השי"ת מקושר באמת לאמתו עם מעשי היהודי בכל רגע; ולכן כשאנו מתמהמהים מלהגיע לבית הכנסת, השי"ת משאיל עלינו! הוא כביכול יושב ומחכה 'מתי נח שלי יגיע כבר, אני כל כך מתגעגע אליי', וכמובן, כשאנו מגיעים

בלתך אין להושיע

הערשל זכר שעדיין נשארה לו סחורה מהשנה שעברה, והרה"ק בירכו שיצליח עם הסחורה.

מיותר לומר כי גם מכירת הסחורה לא עלתה יפה.

הערשל כבר לא ידע מה לעשות. בעניים נפוחות ואדומות מדמעות הוא נכנס אל הקודש פנימה "רבי, עכשיו כבר אין לי כלום. כלום. אין לי עם מה לסחור ולעשות פרנסה! נשאר לי רק לבטוח בהקב"ה."

פני הרה"ק הנהירו באור יקרות, "הערשל, יעצב ביסטו א געהאלפענער. ברגע זה נושעת!

"כל עוד תלית את עצמך באיזו תקווה עצמית - קטנה ככל שתהיה - לא יכולתי לעזור לך. עם מבטחך ברהבים ושטי זוב עצרת בעד ההשפעות והסייעתא דשמיא.

"אך מאן, שלבך כבר סמוך ובטוח רק בה' לבדו שהוא יושיעך - ישועתך מובטחת. לך עתה ועסוק בפרנסה מתוך בטחון בה' והצלחה תאיר לך פנים."

הרה"ק לחץ את ידיו של הערשל וסיים בברכה חמה ולבבית "הקב"ה יתן לך הרבה הצלחה וסייעתא דשמיא."

מאותו רגע עלה קרנו של הערשל והוא נתעשר בעשירות מופלגת.

הרה"ק ניסה באופן אחר, "אולי יש לך בכל זאת איזה עסק שממנו אתה יכול להרוויח?"

הערשל חשב קמעה ואז זכור, "אכן רבי, יש לי עוד דבר שאמנם איננו יכול להפיק רווחים כמו ממכירת העצים אבל בכל זאת אפשר למשוך ממנו קצת חיונה. יש לי במרתף כמה חביות יין עתיק, ואני יכול למכורם בדמים יקרים."

"לך נא ומכור את היין" בירך הרה"ק את הערשל, "והקב"ה יתן לך הצלחה."

הערשל חזר אל ביתו וירד אל המרתף. הוא גלגל את החביות במעלה המדרגות ואז פתח את החבית הראשונה.

ריח חריף של חומץ עלה באפו. כך גם בפתיחת החבית השנייה והשלישית. כל היין התקלקל והפך לחומץ... הוא פכר ידיים בכאב ונסע שוב פרימישלאנה.

"רבי, אני כבר לא יכול" הוא כמעט צעק, "אין לי מזל. בכל מה שאני שולח די - מיד אני מפסיד. הרבי אמנם ייעץ לי למכור את היין, אך רק את בנו של היין, החומץ, מצאתי בחביות."

הרה"ק לא התייאש, "אולי בכל זאת יש לך עדיין דבר כלשהו שאיתו אתה יכול לסחור?"

מצב הפרנסה של הערשל היה גרוע. גרוע מאוד. הוא התקשה לכלכל את ביתו, וכל עסקיו הלכו עם הפיטם למטה.

נסע הערשל לפרימישלאן ונכנס אל הקודש פנימה אצל הרה"ק ר' מאיר'ל זי"ע ותינה לפניו את צערו.

הרה"ק האזין לדברי הערשל ושאל אותו "האם יש לך עדיין איזה תקווה, איזה משלח יד שממנו אתה יכול להתפרנס ולהתעלות בחזרה על המסילה?"

הערשל לא חשב הרבה, "כן רבי, יש לי אחוזת יער קטנה ועצים מועטים בה. יכולני למכור את העצים ולהרוויח מהם כסף."

"אם כן", הושיט הרה"ק את יד קדשו ולחץ את של הערשל, "עשה עסק זה, והקב"ה יתן לך הרבה סייעתא דשמיא והצלחה רבה."

כווראת הקודש התחיל הערשל לסחור בעצים, אך לאחר זמן קצר אירע אסון. שריפה פרצה ביער וכילתה את כל העצים בעשן.

הערשל חזר למעון הקודש בפרימישלאן ובקול בכי אמר "רבי, עכשיו כבר אין לי גם את העצים שעליהם תליתי את תקוותי."

בסד

בסד

עולו אושפיצין למינה בצילא דמהימנותא עילאה

תומכי קול דודי מכניסים אשנה ובטחון ברככות מכניו שול מקום

הקב"ה מטובם להם ושוכניהם שוכהם זכר לאשנה ובטחון בו יתברך

היילע קהילת

אויבערשטענדיק קהילת אידן

כשם שגזרתני לסיים ספה"ק יושר דברי אמת ק תוכני להתחיל...

עם סיום הספ"ק יושר דברי אמת עתקניסם אצל לונדי הסדר הועד פטויות לתחיל שוב ספ"ק 'צאר עינים מחזור שני כפי הראות הניחוחת. של ל"ק עור רבעו שליט"א אשר שלח כהודיע עור כנהל קיוו עממו תופש באסטריה

בסדר הועד בחסידות כהודיע ל"ק עור רבעו שליט"א

בהשגחה פתחת נפלאה יום ההתחלה: י"א חשוון בעיטמת ימא דהילולא הרה"ק הנמאר עינים זי"ע

תומכי קול דודי חכים לחיים רוחניים

לברכה הנגידה של ל"ק מרזו רבינו שליט"א

ל ה ם ו ל צ א צ א י ה ם

יהודים רבים מתהננים גם הם לקבל את הגליון! לתרומת 500 גליונות בסך 350 ש"ח + 1000 גליונות בסך 600 ש"ח + 2000 גליונות בסך 1000 ש"ח + לתרומה חייג 05041-31519

אחראי ראשי של מערכת ההפצה: 05832-88350 | להלן חלק הטיקטים בארה"ק להשיג הגיון: ירושלים ובית שמש חריש וטבריה ככל בני מרששו | ירושלים אור שך 80 רחוב בר איילן 8 | 0567-62802 | מקוה אור הנצח רחוב אביטב | בני נצילה: ירדורה 60 בניסה ב (-) | אור מקוה ברוך, רח' המשפוטאים 11 קומה עליונה, יקובוביץ: 05341-90048 | בני ברק: רחוב סוקולוב 23 | 05276-19586 | מקוה ז'וויניץ רח' רבינא | ארבת שלום 18 | חוץ איש 8 44147-05331 | בירח' מעיני השועה רחוב יחזקאל 4 (מערב ב"ב) קומה לרדת | ביתר: נבעה A העני רח' הבבא סאלי 13/8 | 05832-88350 | נבעה B מקוה קארן, רח' דרכי איש 59964-05832 | אלצה: ביהמ"ד וזיניץ 'צמח צדיק' רחוב ר' יעקב בן עזריאל | חיפה: זוסר 03937-05832 | נתניה: מקוה צאנו מודיעין עילית: הופטאן רחוב רשב"י 24 | בכרד"ב: קהילת ההסורים | אשדוד: רובע ז' | ביהמ"ד קהל הסורים רח' בעל הנס 91762-05485 | קרית גת: סקוה קרעטשניף | פתח תקוה: ביהמ"ד המרכזי, קרית הבעש"ט | רחובות: ביהמ"ד קרעטשניף